

Pošiljatelj Salve d. o. o. Ljubljana
Poštnina plačana pri pošti: 1102 Ljubljana o 00002531616515

OBNOVA IN PRENOVA
Župnijski misijon na Rakovniku

SAŠO KLUK
Vzgajati z zgledom
je najbolj učinkovito

DANIEL TAABU
Kultura srečanja in dialoga
prinaša obilo dobrega

DON
BOSKO

april 2024

Foto: Don Boskov center Maribor

37 Novice iz salezijanskega sveta Materinsko-očetovska nedelja v Don Boskovem centru Maribor

06

Mladi na poti

Vzgajati z zgledom
je najbolj učinkovito

15

Pota vzgoje

Tom Sawyer – vihrav
in hiperaktiven najstnik

28

Pogovor

Kultura srečanja in dialoga
prinaša obilo dobrega

36

Na pomoč!

Blagoslov v nesreči

04 Beseda vrh. predstojnika

»Sem salezijanec in sem Bororo«

12 Srečanja z Bogom

Spolnost v katoliškem kontekstu

14 Salezijanska družina

Salezijanci sodelavci vstopajo
v drugo leto priprav na
praznovanje

21 Don Boskove sanje

Bela ruta

26 Pričevalke veselja

s. Terezija Mencigar FMA

30 Knjiga vzgaja

»Deklica, vstani!«

32 Fundacija Don Bosko

Klic in opomnik obenem

34 S poti

S severa na jug in nazaj

Čudežne vzgojne spremembe

Salezijanska družina v Sloveniji v letu 2024 praznuje dve pomembni obletnici: 200. obletnico don Boskovih sanj pri devetih letih (1824) in 100. obletnico posvetitve cerkve Marije Pomočnice na Rakovniku (1924). Hvaležni smo za don Boskovo karizmo na Slovenskem, ki jo želimo negovati in poživljati.

Don Bosko je resnično velik svetnik. Ne le kot svetnik velikih sprememb glede načina evangelizacije in vzgoje, ampak tudi mistike sanj. Njegova mistika se razkriva v številnih sanjah. Toda temeljne so sanje, ki jih je imel, ko je bil star devet let (1824). Razlagalci govorijo o sanjskem videnju, v katerem mu je bilo razodeto njegovo poslanstvo in pot svetništva. V sanjah je imel videnje častitljivega moža in vizijo čudovite žene – učiteljice. Pokazano mu je bilo tudi polje uboge mladine in način dela, ki nakazuje čudežne vzgojne spremembe. Resnično je, da je prav čudežna vzgojna sprememba tisti skupni imenovalc don Boskovih sanj, ki daje smisel in navdih tudi danes. Don Boskove sanje pri devetih letih razlagajo »sveto« vizijo vzgoje, temelječo na veri in upanju, ki v vsakem mladem človeku vidi zrno svetega kot potencial za mogočo spremembo na dobro.

Ko v letu 2024 praznujemo obletnico teh sanj, se hkrati sprašujemo, kako odgovarjati na prihodnost družine, otrok in mladih. Veliko vprašanj v današnjem času nas dobesedno pušča zelo nemočne. Papež Benedik XVI. je v svoji viziji Cerkve in prihodnosti sveta napovedal, da je odločilno, kakšen bo odgovor člo-

veštva na najpomembnejše vprašanje, ki je vera v Boga. Pozaba Boga namreč vodi v moralno, antropološko in politično katastrofo.

Toda pogum! V don Boskovih sanjah se razodeva vizija vere v Božjo navzočnost, ki spreminja od znotraj. Seme Stvarnika in moč vstajenjskega Duha daje svetu neusahljivo upanje in veselje. Don Boskova karizmatična in mistična originalnost preprosto obstaja tudi v tem, da je sinovsko in vdano zaupal v Marijo Pomočnico. Ona je in bo storila vse! Pod njenim vodstvom je sledil viziji ustanovitve salezijanske družine, ki je najžlahtnejši sad njegovih sanj in daritve njegovega življenja. V spodbudo nam je spoznanje, da smo del teh sanj in tega poslanstva tudi mi. Z dejavnim sodelovanjem in podporo!

MARKO KOŠNIK, SDB
salezijanski inšpektor

Foto: SMC Rakovnik

Osrednje praznovanje za vso salezijansko družino bo v soboto, 25. maja 2024, ko bo romarski shod Marije Pomočnice, zaključek celoletnega misijona župnije Rakovnik, blagoslov notranje prenove svetišča in blagoslov novega kipa sv. Janeza Boska na trgu. Slovesnost bo povzdignil vrhovni predstojnik in kardinal Ángel Fernández Artime. Vsi lepo vabljeni.

»Sem salezijanec in sem Bororo«

IZ DNEVNIKA VESELEGA IN BLAGOSLOVLJENEGA MISIJONSKEGA DNEVA

KARD. ÁNGEL F. ARTIME, SDB
vrhovni predstojnik salezijancev

Smo priznana
Družba s
karizmo vzgoje
in evangelizacije
mladih, smo pa
tudi zelo misijonska
družba in družina.

Dragi don Boskovi prijatelji, pišem vam iz Merurija v brazilski zvezni državi Mato Grosso do Sul. Moji salezijanski bratje so semkaj prispeli pred 122 leti in od takrat sredi gozdov in polj spremljamo življenje indijanskih staroselcev.

Leta 1976 sta dva strela »facendeirosov« (veleposestnikov) pokosila salezijanca in Indijanca, ker sta verjela, da so salezijanci na misijonu problem, da ne morejo prevzemati posesti, ki pripadajo ljudstvu Boi-Bororo. To sta Božja služabnika salezijanec Rudolf Lunkenbein in Indijanec Simon Bororo.

Včeraj sem doživel veliko preprostih trenutkov: staroselska skupnost me je sprejela ob prihodu in pozdravili smo se brez naglice, saj je tukaj vse mirno. Obhajali smo nedeljsko evharistijo, delili riž in *feijoado* (fižolova enolončnica) ter uživali v prijaznem in toplem pogovoru. Popoldne sem se srečal z voditelji različnih skupnosti. Prisotnih je bilo nekaj voditeljic (v več vaseh je ženska tista, ki ima zadnjo avtoriteto). Pogovarjali smo se iskreno in globoko. Razložili so mi svoja razmišljanja in mi predstavili nekaj svojih potreb.

V nekem trenutku je spregovoril tudi mladi salezijanec Boi Bororo. Je prvi Bororo, ki je postal salezijanec po 122 letih salezijanske navzočnosti. To nas vabi k razmisleku o tem, da je treba vsemu dati čas: stvari niso takšne, kot si mislimo in

želimo, da bi bile učinkovite v današnji nepotrpežljivosti.

Mladi salezijanec je takole govoril pred svojim ljudstvom, svojimi voditelji in oblastniki: »Sem salezijanec, a sem tudi Bororo. Sem Bororo, pa tudi salezijanec, in zame je najbolj pomembno, da sem se rodil prav v tem kraju, da sem srečal misijonarje, da sem slišal za mučenca Rudolfa in Simona in sem videl svoje ljudi. In moje ljudstvo raste, zahvaljujoč dejstvu, da je hodilo skupaj s salezijanskimi misijonarji in so misijonarji hodil skupaj z mojim ljudstvom. Za nas je še vedno najpomembnejše, da hodimo skupaj.«

Za trenutek sem pomislil, kako ponosen in vesel bi bil don Bosko, ko bi slišal, da eden od njegovih salezijanskih sinov pripada temu ljudstvu (kot drugi salezijanci, ki prihajajo iz ljudstev Xavante ali Yanomani).

Obenem sem jim v govoru zagotovil, da želimo še naprej hoditi z njimi. Želimo, da storijo vse, da z vso našo pomočjo še naprej skrbijo in ohranjajo svojo kulturo in svoj jezik. Povedal sem jim, da sem prepričan, da jim je naša navzočnost pomagala, prepričan pa sem tudi, kako dobro je nam biti z njimi.

»TVOJI SINOVI BODO TO STORILI«

Spomnil sem na don Boskove zadnje misijonske sanje in na tisto pastirico, ki se je ustavila ob don Bosku in mu dejala:

Foto: ANS

»Se spomniš sanj, ki si jih imel, ko si bil star devet let? ... Poglej zdaj, kaj vidiš?«
»Vidim gore, nato morja, nato hribe, nato gore in spet morja.«

»Dobro,« je rekla pastirica, »zdaj pa potegni črto od enega konca do drugega, od Santiaga do Pekinga, s središčem sredi Afrike in dobil boš natančno predstavo o tem, kaj morajo salezijanci storiti.«
»Toda kako narediti vse to?« je vzkliknil don Bosko. »Razdalje so ogromne, kraji težki in salezijancev malo.« »Ne bodi razburjen. Tvoji sinovi, sinovi tvojih sinov in njihovi sinovi bodo to storili.« In to res počnejo.

Od začetka poti naše Družbe, ki jo je vodila (in ljubeče »potiskala«) Marija Pomočnica, je don Bosko poslal prve misijonarje v Argentino. Smo priznana Družba s karizmo vzgoje in evangelizacije mladih, smo pa tudi zelo misijonska družba in družina. Od začetka do danes se je zvrstilo več kot enajst tisoč salezijanskih misijonarjev in nekaj tisoč hčera Marije Pomočnice. Danes je naša navzočnost med tem avtohtonim ljudstvom, ki šteje 1.940 pripadnikov in se postopoma povečuje, po 122 letih

povsem smiselna, saj so na obrobju sveta, tega sveta, ki včasih ne razume, da mora spoštovati to, kar so.

Govoril sem tudi z matriarhinjo, najstarejšo od vseh, ki me je prišla pozdravit in mi pripovedovat o svojih ljudeh. Po lepi nevihti s hudourniškim nalivom v lepem nedeljskem večeru (bilo je že temno) smo na kraju mučeništva, v veliki spokojnosti, sedli k molitvi rožnega venca. Veliko nas je predstavljalo stvarnost našega poslanstva: babice, dedki, odrasli, mlade mamice, novorojenčki, majhni otroci, posvečeni redovniki, laiki ... Bogastvo v preprostosti tega majhnega dela sveta, ki nima moči, a je ga je Gospod izbral, kot nam govori evanglij.

Vem, da bomo nadaljevali, če Bog da, še mnogo let, ker si lahko Bororo in don Boskov sin, don Boskov sin in Bororo, ki ljubi in mu je mar za svoje ljudi in ljudstvo.

V preprostosti tega srečanja je bil ta dan velik dan skupnega življenja z domorodnim ljudstvom. Velik misijonski dan.

Od začetka do danes se je zvrstilo več kot enajst tisoč salezijanskih misijonarjev in nekaj tisoč hčera Marije Pomočnice.

»Vzgajati z zgledom je najbolj učinkovito.«

Sašo Klun je (skoraj) 30-letni vzgojitelj v dijaškem domu Janeza Boska v Želimljah, kjer je pred leti (še kot dijak) bival tudi sam.

KLAVDIJA ŽNIDARŠIČ
mladinska delavka
SMC Rakovnik

Iz katere župnije prihajaš? Kje si se prvič srečal s salezijanci?

Prihajam iz Ribnice, iz župnije, ki ni salezijanska. Več let sem bil ministrant, skavt, animator in kasneje tudi voditelj našega oratorija. V 9. razredu je stvar taka, da se moraš odločiti za eno šolo. V osnovni šoli sem bil odličen, zato je bila med izbiro tudi gimnazija Želimlje. Pred tem nisem bil nikoli v kontaktu s salezijanci. Živo se spomnim tistega dne, ko sem prišel v šolski del gimnazije Želimlje in me je nekaj prevzelo. Takrat sem si rekel: »Tle bom jst šu, tle bom jst hodu.« Prevzel me je tak dober občutek in v trenutku sem vedel, katera izbira šole je prava: Gimnazij Želimlje. Pogoj pa je bil, da bivam v domu. Želel sem namreč ta občutek tudi zaživeti. Življenje mladih tukaj me je že takrat (na dnevnu odprtih vrat, informativnem dnevnu) tako potegnilo noter, da sem rekel: »To je to, jaz grem sem in basta.«

Kaj ti še vedno ostaja v spominu od srednješolskih let v Želimljah?

V spominu mi najbolj ostajajo medsebojni odnosi. To se mi zdi tukaj največ vredno in to še vedno nosim s seboj. Seveda smo naredili tudi kakšno neumnost. Že takrat so se mi kar malo smilili naši vzgojitelji (Janez Suhoveršnik, pokojni Matild Domić, Peter Pučnik, Marko Košnik, Marko Potočnik ...),

ker so morali prenašati vse naše neumnosti. So pa kljub temu vztrajali z nami. To smo cenili. Sedaj pa bi lahko rekel, da »plačujem« za vse grehe (neumnosti) za nazaj. Saj veste, kako pravijo: »Vse se vrati, vse se plati.« ☺ Od vsega učenja in 'tipičnih' najstniških spominov pa res najbolj prevladajo spomini na vzdušje v domu, na ekskurzije, nogomet in večere, ko smo se res imeli lepo.

Kako to, da te je pot peljala v socialno delo in kasneje nazaj v Želimlje?

Zadnje leto gimnazije sem precej razmišljal, kaj bi šel študirat, kaj je moje poslanstvo. Na vseh tistih vprašalnikih o poklicni usmerjenosti se je kazal rezultat, da bi bil pravi poklic zame 'delo z ljudmi'. Sem bil kar v precepu med učiteljsvom in socialno pedagogiko, delom. Na koncu sem pristal na socialnem delu. Živo se spomnim, kako je v 4. letniku do mene prišel vzgojitelj in me vprašal, kaj grem študirat. Vprašal sem ga, kateri študij je končal on in bolj za šalo kot zares sem mu odvrnil, da ga bom čez nekaj let nadomestil tu v Domu Janeza Boska kot vzgojitelj 2. vzgojne. ☺ Na koncu me je pot res peljala v to smer.

Na fakulteti sem bil z vero velikokrat na preizkušnji. Želimlje so nek tak mehurček istomislečih ljudi. Ko pa prideš v 'svet', se moraš postaviti zase, moraš biti

Na fakulteti sem bil z vero velikokrat na preizkušnji. Želimlje so nek tak mehurček istomislečih ljudi. Ko pa prideš v 'svet', se moraš postaviti zase, moraš biti trden v tem, kar veruješ, kar si.

trden v tem, kar veruješ, kar si. Spomnim se, da sem se s sošolci večkrat zapletel v kakšno razpravo o veri.

Kasneje sem prakso na fakulteti opravljal na Skali in se ponovno bolj 'zapletel' s salezijanci kot animator na Uskovnici in postnih duhovnih vajah. Leta 2019 sem čakal zagovor magistrerja in ko se je ponudila služba v Želimljem, sem se prijavil in se kasneje zaposlil v 2. vzgojni (kjer me je še vedno čakala moja (naša) mikrovalovna pečica XD).

Kaj vse zaobjema tvoje delo? Kaj ti je pri delu v izziv?

V osnovi mi je zaupano 30 fantov, s katerimi preživim teden za tednom. Kot vsaka 'družina' se imamo lepo, večkrat pa se tudi v čem ne strinjamo. Ampak nič zato, saj ob konfliktnih rastemo. Tako oni kot jaz. Predvsem pa je potrebno biti mladim zgled, tako kot je bil don Bosko tistim fantom v Turinu. Torej vzgajati z zgledom je najbolj učinkovito. Npr. v vzgojni skupini smo imeli dogovor, da mora tisti, ki zamudi na večerno srečanje, čistiti skupne prostore vzgojne skupine. Zgodilo se je, da sem tudi jaz zamudil na srečanje, posledično sem tudi jaz čistil skupne prostore. Pomembno je, da smo z besedami in dejanji pri vzgoji usklajeni (ne govorimo in delamo čisto nekaj drugega; ali pa od dijakov zahtevamo nekaj, česar še sami ne moremo izpolnjevati). Predvsem pa skušam biti z mladimi iskren in si s tem ter s svojo preprostostjo pridobiti njihovo zaupanje, spoštovanje (to ne pride kar samo po sebi, samo zato ker sem njihov vzgojitelj). Šele ob zaupanju, spoštovanju lahko mlade konkretno vzgajaš v smeri, ki si jo načrtal.

V tem res vidim to, kar je govoril don Bosko: »Ni dovolj imeti mlade rad, to morajo čutiti.« Večkrat, ko pridem s fanti v konflikt, jim to tudi iskreno povem: »Ej, jaz vas imam vseeno rad. Mar

Foto: Dom Janeza Boska Želimlje

mi je za vas, za vsakega izmed vas.« Smo le fantje in je bolje, če sem včasih z njimi tudi kar direkten. ☺

Don Bosku skušam tudi slediti v besedah: »Rad delaj tisto, kar radi delajo mladi.« Tako sem se potrudil in začel s fanti hoditi v fitness, čeprav mi drugače tovrstna telovadba ni bila ravno všeč. Sčasoma sem to športno aktivnost vzljubil. Prav tam smo imeli/imamo najboljše in najiskrenejše pogovore. In to je to – asistenca, kot temelj mojega dela in seveda don Boskov preventivni vzgojni sistem.

Poleg tega so moje naloge tudi sodelovanje s starši, učitelji, svetovalno delavko (afriški pregovor pravi: »Za vzgojo enega otroka je potrebna celotna afriška vas.«); organiziranje raznih projektov, dejavnosti, kot so npr. Domski športni turnir, atelje (z dijaki končujemo stenski mozaik), romanja, izleti ... Pa seveda birokracija – od beleženja prisotnosti dijakov do pisanja dnevnika, kaj se je čez dan zgodilo ...

Pri tvojem delu je velik poudarek na odnosih, na ljudeh. Kako si ponovno 'napolniš baterije' in nabereš moči, da vztrajaš v tem?

Pomembno je, da smo z besedami in dejanji pri vzgoji usklajeni (ne govorimo in delamo čisto nekaj drugega; ali pa od dijakov zahtevamo nekaj, česar še sami ne moremo izpolnjevati).

Foto: Dom Janeza Boska Želimlje

Salezijanska vzgoja je nekaj, kar te prevzame, le dovteten moraš biti zanjo. Je nekaj, kar živiš, prenašaš iz roda v rod.

Delo z mladimi dojemam kot svoje poslanstvo. Že na splošno mi delo z mladimi daje en zagon. To njihovo življenje, preprosta raztresenost, živahnost, igričnost ... Mladim včasih tudi rečem: »Naredite kakšno neumnost, samo da bo v mejah normale.« Velikokrat pogledam za nazaj, recimo na maturante, kako so napredovali v štirih letih, kako so zrastle. Ko začutim njihovo hvaležnost in to, da so me vzeli za svojega, se mi zdi, da je to tisto, kar me najbolj napolni in me navdaja z upanjem, da pa le nekaj delam prav.

Potem pa 'me napolnijo' še razni hobiji. Poleg športa imam rad tudi glasbo (igram kitaro), v zadnjem času sem se vrgel tudi v ustvarjanje z lesom (sem le iz Ribnice ... ☺). Rad izdelujem kakšna igrala in igrače iz lesa za svoja otroke. Veliko vlogo ima tudi moja družina, ki je definitivno moj največji 'support' v vsem kar delam in kar sem.

Kaj si res želiš za vse mlade, ki so v tvoji vzgojni skupini? Kaj še posebej ostaja od tvoje poti do sedanjega trenutka?

Ni samo ena stvar, ki jim jo želim, ampak veliko stvari. Prva stvar je poštenost. Da bi bili res poštene, dobri fantje, ki bi zaupali v sebe (bili trdni v svojih

prepričanjih in v tem, kar so) in iz sebe tudi nekaj naredili. Res upam, da bodo našli svoje poslanstvo in za delček spremenili svet.

Poleg tega pa tudi, da bi bili dobri kristjani, res trdni v veri. Dostikrat mi mladi povedo, da ne vedo, če verujejo. To se mi zdi za njihova leta povsem normalno, saj so v času prehoda med vero staršev in iskanjem osebne vere. Že to, da priznajo, da so 'izgubljeni', je veliko. Na silo ne gre, vera je nekaj, kar je treba mladim počasi približati (tudi tukaj ima pomembno vlogo zgled, ki sem ga omenjal že prej).

Kako bi zaključil najin pogovor?

Zaključil bi z mislijo: salezijanska vzgoja je nekaj, kar te prevzame, le dovteten moraš biti zanjo. Je nekaj, kar živiš, prenašaš iz roda v rod. Moja mati je dostikrat rekla: »Gibanje je življenje.« Če samo sedi in čakaš, se ti nič posebnega ne bo zgodilo. Če pa vstaneš in greš v akcijo, v nove dogodivščine, se vzpostavljajo novi odnosi, pišejo nove zgodbe, nastajajo lepi spomini. Pride ogromno izzivov in pri vsakem se brusiš in izoblikuješ. Ne glede na vse dobro in slabo bi šel z veseljem še enkrat po isti poti.

Pobožen vesel prizadeven

TOMAŽ STOJC, SDB

Artemij Zatti se je rodil 12. oktobra 1880 v Boretu, mestecu v italijanski pokrajini Reggio Emilia. Družina je štela osem otrok in je bila revna. Kljub uboštvu so negovali in ohranjali človeško toplino ter bili vedno odprti za življenje. Dobra verska vzgoja, ki jo je Artemij prejel kot otrok, je postala temelj duhovne naravnosti, ki jo je nato ohranil vse življenje.

Spoznajmo eno od njegovih »drznih dejanj« oziroma lumparij. Neka družina je za praznovanje nove maše dala na stran lepo melono. Ko pa so jo želeli prinesiti na mizo, je niso več našli, ker sta jo Artemij in njegov prijatelj odnesla in veselo pomazala v posmeh razočaranim gostom.

Versko in moralno življenje mladega Artemija je bilo kljub temu v vseh vidikih zgledno; vedno je bil pobožen, vesel in prizadeven.

Iz otroštva Artemija vidimo, da se je naučil trdega dela zaradi revščine in zglednega življenja na duhovnem področju. Povezavo duhovnega življenja s področjem dela je prejel že v družini. V svojem življenju je dokazal, da je znal na področju dela na svojski način pričevati za Božje kraljestvo.

Konstitucije Družbe sv. Frančiška Saleškega, redovna pravila salezijancev, omenjajo salezijanca brata v 45. členu: »Salezijanec brat prinaša na vsa vzgojna in pastoralna področja svoji laiškosti lastno vrednoto, po kateri, blizu mladim in stvarnosti dela, na svojski način pričuje za Božje kraljestvo v svetu. Pomenljiva in dopolnjevalna navzočnost salezijancev klerikov in bratov v skupnosti je bistvena prvina njene apostolske podobe in celovitosti.«

Tom Sawyer – nemiren, vihrav in hiperaktiven najstnik

GAŠPER OTRIN, SDB
ravnatelj Doma
Janeza Boska Želimlje

Ne pozabimo, da se tudi od takih otrok lahko veliko naučimo, da pa so pogosto stigmatizirani, označeni za nevzgojene, družbeno manj sprejemljive, v resnici pa gre za določeno nevrološko stanje, na kar pa sami nimajo velikega vpliva.

Skodrani lasje, cunjasta obleka, vihrav karakter, poleg tega pa še rahlo narcisoiden, lažniv in važič, istočasno pa pošten borec za pravice in zvest prijatelj. To je Tom Sawyer, dvanajstletni junak, ki skupaj z Huckleberry Finnom postane velik arhetip otroštva izpod peresa slavnega Marka Twaina. Gre za roman *Prigode Toma Sawyerja*, ki je izšel leta 1876 in se dogaja ob reki Misisipi v petdesetih letih devetnajstega stoletja. Tom živi v majhnem kraju St. Petersburg ob obrežju te velike reke, skupaj s teto Polly in polbratom Sidom. Družbo mu dela prijatelj Huckleberry, osiroteli deček, s katerim preživlja svoj prosti čas. Potem pa je tukaj še roman *Prigode Huckleberryja Finna*, ki je izšel leta 1884 in opisuje pustolovščine dečka, ki ima zapleten odnos z očetom. Gre za dva najstnika, katerih življenji se prepletata in sta močno zaznamovana zaradi svoje družine. Kot najboljša prijatelja sta trdno odločena, da si bosta stala ob strani. Twainova romana se večkrat pojavita na listi domačega branja, kar ni všeč tistim, ki trdijo, da je zgodba prevratniška in spodbuja slabo vedenje.

TOM, OTROK Z MOTNJO POZORNOSTI

Tom Sawyer predstavlja tisto, po čemer hrepenijo vsi otroci. Je pravi pustolovec, pogumen in pameten, ki pa ne bi šel v

šolo, ker se tam dolgočasi. Je vedno iznajdljiv in celo uprizori svojo smrt, potem pa vse skupaj z zanimanjem opazuje. Je kot Pika Nogavička, Denis pokora ali pa Kevin iz filma *Sam doma* ali kak drug otroški junak, ki slovi po tem, da uganja vragolije, da ni nič pri miru in zato odrasli ob njem izgubljajo živce. Toma bi z lahkoto označili kot dečka z motnjo pozornosti, izredno hiperaktivnega, impulzivnega in nepozornega. Danes bi mu najbrž postavili diagnozo razvojne motnje ADHD (ang. attention deficit hyperactivity disorder), saj je nestrpen, raztresen, pozabljiv, neučakan, nezainteresiran, odklonilen, posega v besedo, je motorično nemiren in v stalnem gibanju.

HUCKLEBERRY FINN, OTROK Z NOTRANJO PRAZNINO

Potem pa je tukaj Huckleberry, ki ima zapleten odnos z očetom alkoholikom, ki mu ni dosti mar za svojega sina. V družbi je Huck slabo sprejet, malce zanemarjen, zato zanj skrbi gospodična Watson. Gre za otroka nemirnega duha, pravega pustolovca, empatičnega in sila neodgovornega, ki hrepeni po svobodi. Gre za inteligentnega otroka, zlahka prilagodljivega, a z zelo slabo samopodobo in bežanjem od odnosov. Po njem je celo imenovan sindrom Huckleberry Finn, ki označuje osebo: 1. z notranjo praznino, brez smisla življenja, ki je na

meji depresije; 2. ki išče srečo, nekaj, kar bi napolnilo to praznino.

ZNAČILNOSTI OTROK Z ADHD

Otrok z ADHD je v nenehnem gibanju, je nestrpen, izstopa po neorganiziranem nemiru, pri zastavljenih dejavnostih in opravilih ne zdrži dolgo. Kar naprej se vtika v pogovore in opraviila drugih in ni zmožen vztrajati. Gre za razvojno motnjo, ki ovira psihosocialno funkcionalnost in zajema okoli 5 %

z ADHD, potem se je dobro držati nekaterih smernic, da bo skupina, ki jo vodimo (veroučna, skavtska, animatorska ...) zmožla delovati. Prvi korak je razumevanje, da gre za drugačne otroke in je njihovo pozornost potrebno pridobiti z očesnim stikom, prijaznim dopovedovanjem s kratimi in jasnimi stavki, izpostavljanjem ustreznega vedenja, pohvalo in spodbujanem pozitivnega. Pomembna so jasna pravila, hišni red in pa kolikor je možna rutina oz. strukturiranost dejavnosti. Če ot-

Foto: Splet

otrok, med katerimi je več dečkov kot deklic. Nagnjeni so k depresiji in zato bolj obremenjeni v vsakdanjem življenju. V odnosih so večkrat napeti in konfliktni. Zanje je zelo pomembno, da si ustvarijo dobro samopodobo, sicer lahko slab odnos s starši in sovrstniki privede do socialne izoliranosti.

KAKO STAKIM OTROKOM ALI NAJSTNIKOM PRI VEROUKU

Ko imamo pred seboj nekoga z diagno-

roko postane vzkipljiv in razburjen, naj si vzame »time out«, se za nekaj minut oddalji, spodbudimo ga k ubeseditvi svojega mnenja in čustev, ki naj jih deli z drugimi. Posedemo ga nekam blizu sebe in mu omogočimo več priložnosti za gibanje kakor ostalim. Ne pozabimo, da se tudi od takih otrok lahko veliko naučimo, da pa so pogosto stigmatizirani, označeni za nevezgojene, družbeno manj sprejemljive, v resnici pa gre za določeno nevrološko stanje, na kar pa sami nimajo velikega vpliva.

Spolnost v katoliškem kontekstu

KLEMEN BALAŽIČ, SDB
delegat za poklicno animacijo

Večkrat slišimo, da je Cerkevno učenje o spolnosti zastarelo, čistunsko, neživljenjsko, srednjeveško ..., za ljudi, ki nimajo stika z modernim svetom. Kako odgovoriti na te očitke?

Ljudje katolikom večkrat očitajo purizem. Purizem je že zelo stara ideja, najdemo jo v različnih filozofskih in verskih tradicijah tako na vzhodu kot na zahodu. Poenostavljeno govori o tem, da je duša nekaj dobrega; materija, sem spada tudi telo, pa nekaj slabega. Rešitev je po tej ideji v tem, da se človek reši materije, telesa, ki ga zavaja v greh. Vendar to ni biblični pogled in prav tako ne katoliški.

Če pogledamo na začetek Svetega pisma (1 Mz), srečamo Boga, ki ustvarja

vse, kar je materialnega: planete, luno in sonce, živali, ki hodijo po zemlji, in ribe v morju, plazilce ter sesalce ... Ko na koncu pogleda vse ustvarjeno, je zadovoljen in vse označi za »dobro«.

Kot krono stvarstva ustvari tudi človeka, kot »moža in ženo« ju ustvari. Nikjer ne najdemo zapisa, da bi bilo karkoli narobe s telesom, s spolnostjo, spolnim hrepenenjem ali spolnim nagonom, vse te stvari so same po sebi dobre. Celó zelo dobre.

Ko Jezus spregovori o zakonu, se vrne k Prvi Mojzesovi knjigi. Tam pravi, da je Bog ustvaril moža in ženo, ki v zakonu (dva) postaneta eno meso. Kaj pomeni to »meso«? To je judovska govoricca, Grki so zadržani do mesa (dualizem), Judje pa pravijo, da dva postanega eno

SALEZIJANSKI MOLITVENI NAMEN

MAJ

Za mladoporočence, da bi z vero in pogumom stopali v zakonsko zvezo in da bi bila ljubezen vedno temelj zakonskega odnosa.

JUNIJ

Za novomašnike, da bi postali goreči pastirji in dobri duhovni očetje.

JULIJ

Za umrle v prometnih nesrečah, da bi po Božjem usmiljenju in odpuščanju dosegli večno življenje.

Foto: Splet

meso – gre za zelo lepo podobo o zakonski zvezi, s tem Jezus pove, kaj je namen človeške zakonske zveze. Tukaj »meso« nima negativnega pomena, ampak zelo pozitivno.

Kje pa se razlikuje biblični/katoliški pogled od npr. »plejbojevskega« pogleda, ki ima tudi pozitiven pogled na telesnost in spolnost?

Katolištvo želi umestiti spolnost, ki je sama po sebi dobra, v širši okvir ljubezni. Ljubezen ni čustvo ali občutek, ljubezen je dejanje volje/odločitve. Ljubezen pomeni »želeli in delati« drugemu dobro. Katoliška vera nas uči, da je celotno življenje, ne samo spolnost, usmerjeno v ljubezen. Npr. tudi ekonomsko življenje moramo postaviti v okvir ljubezni. Če ekonomija ne vodi k ljubezni, potem vodi v brezdušni materializem. Če naši odnosi niso prežeti z ljubeznijo, vodijo v manipulacijo, kjer zmagajo močnejši, krhki ljudje pa so prikrajšani. Spolnost je del našega življenja in vsega, kar je Bog ustvaril, zato ni nobena izjema. Spolnost, ki je dobra sama po sebi, mora biti postavljena v kontekst ljubezni. Če ni postavljena v njen kontekst, postane površinska in vodi v samozagledanost in samozadovoljenje. »Playbojevska« mi-

selnost pravi, da spolnost služi samemu užitku in nima povezave z nobeno ljubezensko-odnosno zavezanostjo. Kam torej vodi ta kultura? Imamo ogromno ljudi, ki trpijo zaradi depresije in obupa. Pogosto se ne zavedajo, da je njihova spolnost vzrok njihove osamljenosti in trpljenja. Mogoče prav zaradi tega, ker njihovo spolno življenje nima osnove v ljubezni in varnosti zakonske zveze.

Spolnost pa je postavljena tudi v kontekst Božje ljubezni; ko Jezus reče, da mož in žena postaneta eno telo, potem pa nadaljuje, kar je Bog združil, tega naj človek ne loči. Tako spolnost, ki je postavljena v zakon, ni stvar samo človeške privlačnosti in ljubezni, ampak je postavljena v okvir Božjega načrta in Božje previdnosti. Bog je pripeljal dva človeka skupaj zaradi svojih načrtov.

Namen ljubezenskega odnosa je, da postane vidno znamenje Božje ljubezni tukaj v svetu. Zakonska zveza je velikokrat v Svetem pismu znamenje Božje ljubezni. In prav spolni odnos je tisti, ki tej zvezi daje poseben pomen. Hvalježni smo lahko, da poznamo globlji pomen spolnosti in blagor ljudem, ki v njej najdejo znamenje Božje ljubezni in zvestobe.

Ljubezen ni čustvo ali občutek, ljubezen je dejanje volje/odločitve. Ljubezen pomeni »želeli in delati« drugemu dobro. Katoliška vera nas uči, da je celotno življenje, ne samo spolnost, usmerjeno v ljubezen.

Salezijanci sotrudniki vstopajo v drugo leto priprav na praznovanje

BLAŽKA MERKAC
regionalna koordinatorica
Združenja salezijancev
sotrudnikov za srednjo
in vzhodno Evropo

Prvo leto priprave na praznovanje 150. obletnice Združenja je bilo namenjeno spominu. Salezijanci sotrudniki iz vseh dvanajstih regij so bili povabljeni h kratkemu pričevanju, kako se sami spominjajo svojih začetkov – svoje poklicnosti in poslanstva. Tako se je zvrstilo čez 200 kratkih videopričevanj na uradnem YouTube kanalu. S hvaležnostjo se kot Združenje oziramo nazaj v preteklost, na prehojeno pot in na vse tiste salezijance sotrudnike, ki so orali ledino in so nam lahko zgled. Sedaj lahko z zaupanjem zremo v prihodnost.

Devetega maja letos Združenje salezijancev sotrudnikov pričinja z drugim letom priprave na praznovanje 150-letnice, ki jo bomo praznovali 2026. Drugo leto je namenjeno »obnovitvi« – v prvi vrsti naše obljube, ki smo jo kot salezijanci sotrudniki izrekli in smo povabljeni, da jo obnavljamo vedno znova, konkretno v vsakdanjem življenju;

kot drugo pa bomo poglobljali *Načrt apostolskega življenja*, v katerem najdemo svoje glavne smernice in vodila Združenja in osebne poslanstva.

Ko govorimo o obnovitvi, je potrebno omeniti še eno pomembno novico za naše Združenje. Na letnem srečanju vrhovnega sveta Združenja, ki je potekalo od 14. do 17. marca 2024 v Rimu, je Antonio Boccia, ki je naš svetovni koordinator, sporočil, da mu je vrhovni predstojnik podaljšal mandat še za dve leti, torej do leta 2026. Prav tako je bilo uradno potrjeno, da bo svetovni kongres Združenja v Rimu maja 2026. Do zamika je prišlo zaradi soočanja s svetovno pandemijo covid-19.

Med delovnim srečanjem in načrtovanjem je bilo nekaj časa namenjena tudi posebnim obiskom v Rimu. Vrhovni svet je obiskal prenovljene prostore in kapelo v vrhovni hiši salezijancev v Rimu, ki stoji poleg cerkve Srca Jezusovega, ki jo je zgradil don Bosko. Zasebno so obiskali nekatere prostore v Vatikanu: Sikstinsko kapelo in Apostolsko palačo ter kapelo relikvij, kjer so se »srečali« z don Boskom, Marijo D. Mazzarello, Dominikom Saviom, Janezom Pavlom II. in drugimi svetniki, katerih relikvije hranijo v tem posebnem prostoru, ki je za večino ljudi zaprt.

Na letnem srečanju je beseda poleg priprave na kongres in praznovanje 150-letnice tekla o evalvaciji dela posamezne regije od leta 2018 do 2024. Vsaka regija se sooča s svojimi lastnimi izzivi, a povsod se vidijo bogastvo in sadovi dela salezijancev sotrudnikov.

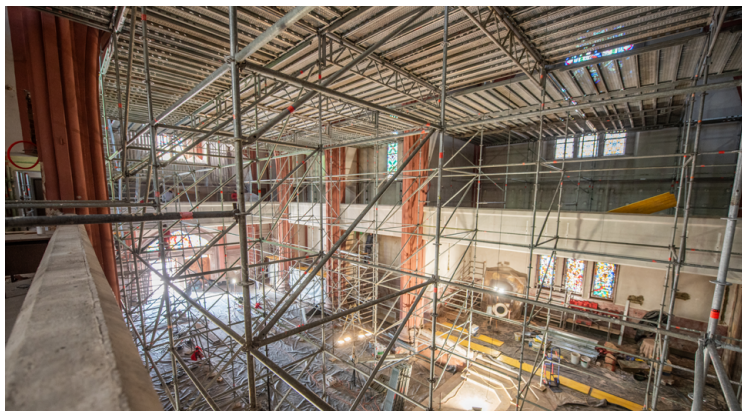
OBNOVA IN PRENOVA

Po mesecih obnove je cerkev Marije Pomočnice v Ljubljani na Rakovniku za cvetno nedeljo, 24. marca 2024, ponovno odprla svoja vrata za vernike, romarje in ljudi dobre volje.

Vsak, ki stopa v prenovljeno cerkev, občeni ob njeni lepoti. Pomenljive so besede arhitekta, ki je dejal, da je ves čas obnove molil k Mariji Pomočnici, da se ne bi zgodila kakšna nesreča, in bil je uslišan. Eden od čudežev obnove je tudi ta, da je obsežna prenova potekala neverjetno hitro in brez zapletov.

Lepo vabljeni v prenovljeno cerkev Marije Pomočnice na Rakovnik.

Fotografije PATRICIJA BELAK

Župnijski misijon na Rakovniku

V župniji Ljubljana Rakovnik je letošnje leto 2024 prav posebno leto. Pred 100 leti je bila namreč posvečena župnijska cerkev Marije Pomočnice in od takrat je osrednji kraj verskega življenja v naši skupnosti.

ŽIGA KOSI
župnija Ljubljana Rakovnik

Ob tem pomembnem jubileju smo se odločili za prenovno cerkve, da je tako sedaj zasiljala v novi, osveženi podobi. Da pa ne bi ob tem jubileju prenovili le cerkve, smo se župljani odločili, da naredimo nekaj tudi na duhovni prenovi.

SKUPAJ NA POTI

Tako smo 24. maja 2023, na praznik Marije Pomočnice, začeli misijonsko leto, ki nas navdušuje in združuje v skupnem duhovnem potovanju, kot nas vabi tudi naše misijonsko geslo »Skupaj na poti«. Namen misijona je, da se župljani med seboj medgeneracijsko povežemo, okrepimo naše župnijsko občestvo, širimo srečo in veselje med

ljudi, ki nimajo stika z župnijo, hkrati pa poglobimo svoj odnos z Bogom. Med letom smo tako že izvedli tečaj Alfa, različna srečanja po skupinah in marsikateri dogodek z gosti in pričevanji. Vrhunec našega jubilejnega praznovanja pa bo nedvomno 10-dnevni zaključek ob koncu maja 2024.

VRHUNEC JUBILEJNEGA PRAZNOVANJA

Zaključek misijonskega leta bomo praznovali od 16. do 25. maja. V teh dneh bomo gostili različne znane osebnosti in druge goste ter organizirali posebne svete maše in raznovrstne dogodke, ki bodo namenjeni zelo različnim skupinam in bodo seveda odprtega

Začetek župnijskega misijona na praznik Marije Pomočnice, 24. maja 2023

Eden izmed slavnih večerov v kapeli Majcnove hiše

tipa, kar pomeni, da bo dobrodošel res vsak. Vse to bo vrhunec našega truda in priprav ter priložnost za vse nas, da se še bolj poglobimo v svojo vero in skupnost.

NAPOVED BOGATEGA DOGAJANJA

Župljani ob zaključku misijona pripravljamo glasbeni koncert pod krošnjami, plesni večer, športni turnir, ulični misijon, stand-up večer za mlade, orientacijski Zmajkotrek po Golovcu za družine, gledališko predstavo o misijonarju Andreju Majcnu, literarni dogodek, večerni pogovor na temo vzgoje, srečanje mladih mamic, srečanje starejših, večer z znanimi osebnostmi, večer za poslovneže, moški in ženski večer ter večer usmiljenja. Vsak dan pa bo tudi posebna večerna sveta maša in dodatna duhovna ponudba.

Zadnji dan misijona (v soboto, 25. 5. 2024) bo zaključna slovesnost, ko nas bo obiskal kardinal in vrhovni predstojnik don Boskovich salezijanecv Ángel Fernández Artime. Tako bomo s slovesno zahvalno sveto mašo in druženjem skupaj praznovali zaključek ce-

loletnega misijona. Poleg vsega pa bo sledil še blagoslov obnovitvenih del v cerkvi, umestitev novega predstojnika Salezijanske inšpektorije Petra Končana in blagoslov novega don Boskovega kipa pred cerkvijo. Po sv. maši bo sledilo druženje, kosilo in pestro dogajanje za vse generacije. Zato le pridite.

ZAHVALA IN POVABILO

Ob tej priložnosti se želimo zahvaliti vsem vernikom, prostovoljcem in podpornikom, ki so in še bodo s svojim trudom in predanostjo omogočili, da je naša župnija Rakovnik postala tako živahna verska skupnost. Prav tako se zahvaljujemo vsem, ki so in bodo prispevali k organizaciji župnijskega misijona in omogočili, da bomo lahko v polni meri praznovali to pomembno obletnico.

Cerkev Marije Pomočnice ostaja osrednje mesto verskega življenja in duhovne rasti v naši skupnosti. Upamo, da bomo s takšnimi dogodki še naprej krepili vero in skupnost med našimi verniki v prihodnjih letih.

Tečaji Alfa - različna srečanja po skupinah in marsikateri dogodek z gosti in pričevanji

Del misijona je predstavljal tudi konkretno pomoč župljanov pri obnovi notranjosti cerkve

Molitev za misijon

Dobri Bog, vabiš nas,
da oznanjamo evangelij vsemu stvarstvu
in do skrajnih mej sveta.

V letu misijona v naši župniji te prosimo,
prenovi naša srca in daj nam moč,
da bomo zmogli narediti
nov korak vere in zaupanja.

Naj bodo vrata naše župnije
vedno odprta za tiste,
ki te še ne poznajo, in tiste,
ki so se od tebe oddaljili.

Naj bodo deležni gostoljubja našega občestva
in varstva Marije Pomočnice.
Združi nas v eno Cerkev bratov in sester.

Naj na priprošnjo božjega služabnika
Andreja Majcna, gorečega misijonarja
na Kitajskem in v Vietnamu,
vztrajamo skupaj v veri, upanju in ljubezni.

Amen.

Vse načrte in dela priporočamo
v molitev. Priporočamo se tudi
za darove, saj si predstavljate, da so
z obnovenimi deli povezani tudi
veliki stroški.

Svoje darove lahko nakažete na:

FUNDACIJA DON BOSKO
Rakovniška ulica 6, 1000 Ljubljana

IBAN SI56 0205 8026 2282 413

KODA CHAR

SKLIC SI00 601

Naj vam Bog povrne
vse vaše molitve
in vsak dar.
Salezijanci
na Rakovniku
vas vse izročamo
v varstvo Marije
Pomočnice.

Tabernakelj,
vir in izvir misijona

»Misijon in dialog« z gostom Ottom Neubauerjem,
vodjem Akademije za dialog in evangelizacijo na Dunaju

BELA RUTA³

MED MLADIMI, KI SO HODILI MIMO, NISEM PREPOZNAL NIKOGAR, KI BI BIL IZ NAŠEGA ORATORIJA.

KDO SO TI MLADI? NIKOGAR NE POZNAM.

RADOVEDEN, KAJ SE DOGAJA, SEM ŠEL ZA NJIMI NA TERASO.

OPAZOVAL SEM, KAKO JE VSAK DRŽAL SVOJO BELO RUTO.

STALI SO RAZPRŠENI PO TERASI IN DRŽALI SVOJE BELE RUTE.

NENADOMA JE EDEN IZMED NJIH DVIGNIL BELO RUTO, DRUGI PA SO GA POSNEMALI ...

V TISTEM TRENUTKU JE ZAPIHAL
RAHEL VETER Z LEVE STRANI.

RUTE SO
ZAPLAPOLALE.
NA NJIH JE
BIL NAPIS
Z ZLATIMI
ČRKAMI.

KRALJICA
KREPOSTI

KAKO SO TI
NAPISI LEPO
IZVEZENI.

LE KAJ POMENI
"KRALJICA
KREPOSTI"?

VETROVI Z LEVE SO POSTAJALI
VEDNO MOČNEJŠI ...

KRALJICA
KREPOSTI

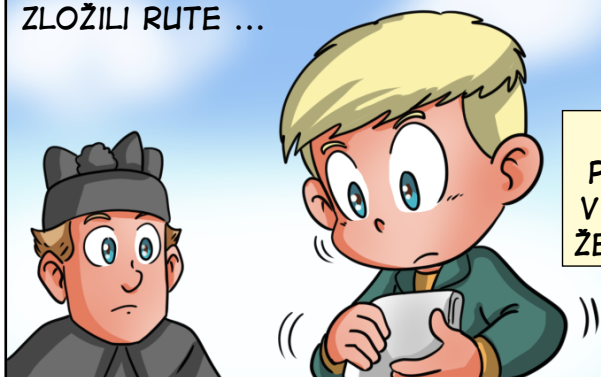
KRALJICA
KREPOSTI

KO SEM OPAZOVAL TA PRIZOR,
SEM SE SPOMNIL NA GOSPO, KI
JE MLADIM NAROČILA, NAJ SE
OBRNEJO NA DESNO STRAN,
NIKAKOR PA NA LEVO.

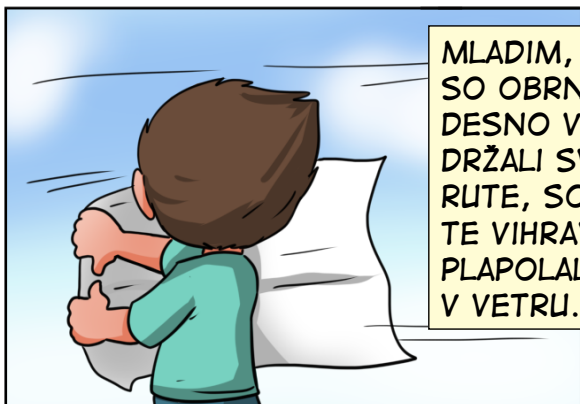
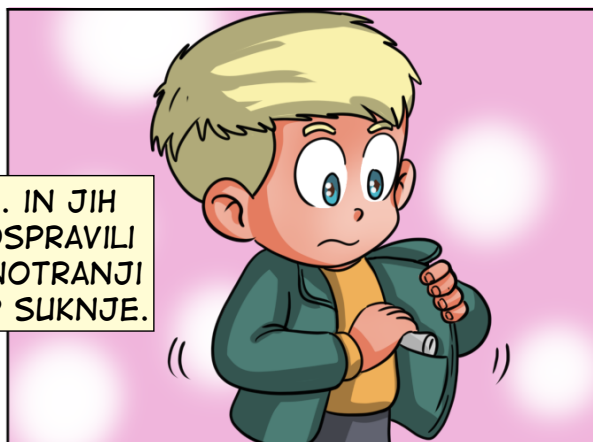
OPAZOVAL SEM, KAKO SO SE ODZVALI MLADI. PRESENETILO ME JE, DA NISO VSI LUBOGALI NAVODILA GOSPE.

NEKATERI SO HITRO ZLOŽILI RUTE ...

... IN JIH POSPRAVILI V NOTRANJJI ŽEP SUKNJE.

MLADIM, KI SO OBRNjeni DESNO VISOKO DRŽALI SVOJE RUTE, SO TE VIHRAVO PLAPOLALE V VETRU.

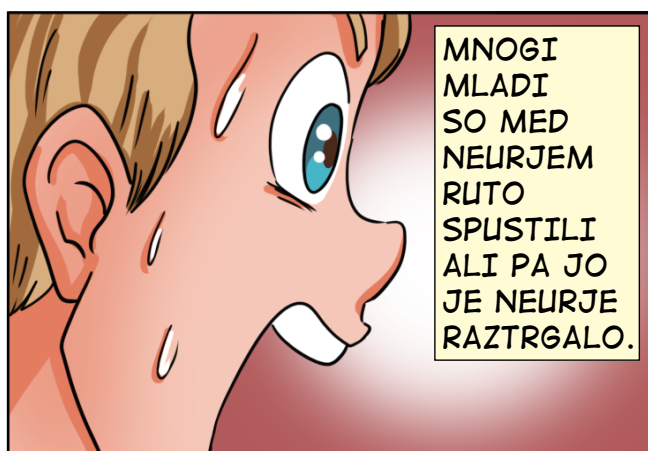
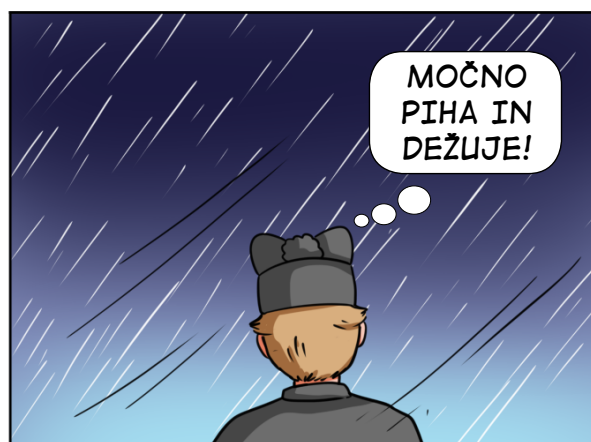
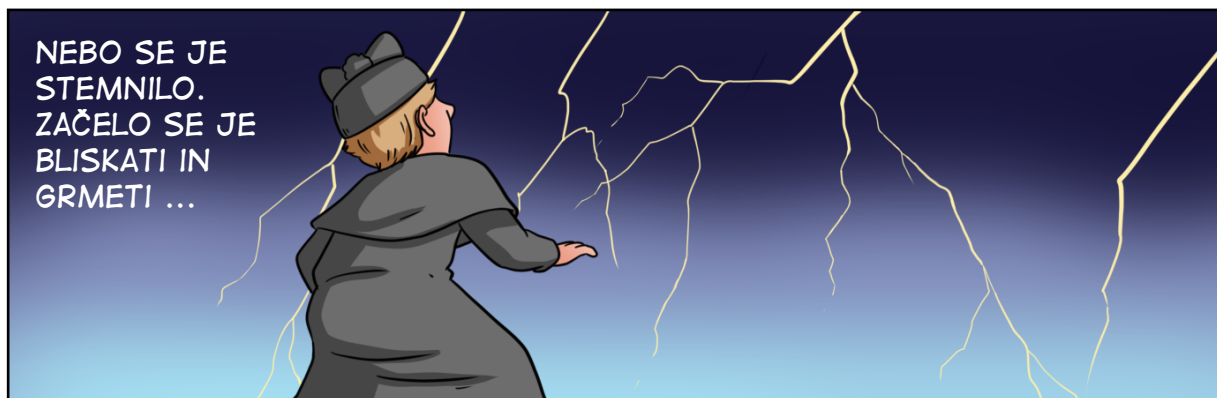

NEKATERI SO SE OBRNILI LEVO, ZATO JE VETER NJIHOVE RUTE MEČKAL IN LIPOGIBAL ...

KER SO ŠE VEDNO VZTRAJALI V LEVO, JE MOČAN VETER NJIHOVE RUTE SKORAJ RAZTRGAL ...

Lakota in žeja po velikih resničnostih krščanskih vrednot

Marija jje bila s svojo vero in predanostjo najbolj močan zgled v materinski skrbi do mladih, saj je prva vzgajala Jezusa, ga hranila in skrbela zanj. Pomagala mu je pri rasti v zrelega človeka in ga vzgajala v kulturi njihovega časa in kraja.

Navdihovala je mnoge ljudi, svetnike, da bi po njenem zgledu zastavili svoje moči za vzgojo in reševanje mladine. Med njimi se je to zelo jasno odražalo pri sv. Janezu Bosku. Konstitucije nam razlagajo, kako je »Sveti Duh po neposrednem Marijinem materinskem posegu obudil sv. Janeza Boska«; in še, da »je Devica Marija pokazala don Bosku njegovo delovno področje med mladimi in ga nenehno vodila in podpirala«, in končno, da »je don Bosko pod vodstvom Device Marije, ki mu je bila učiteljica, v srečanju s fanti prvega oratorija doživljal duhovno vzgojno izkušnjo, ki jo je imenoval 'preventivni sistem'«.

Njegove temeljne sestavine so razum, vera in ljubeznivost.

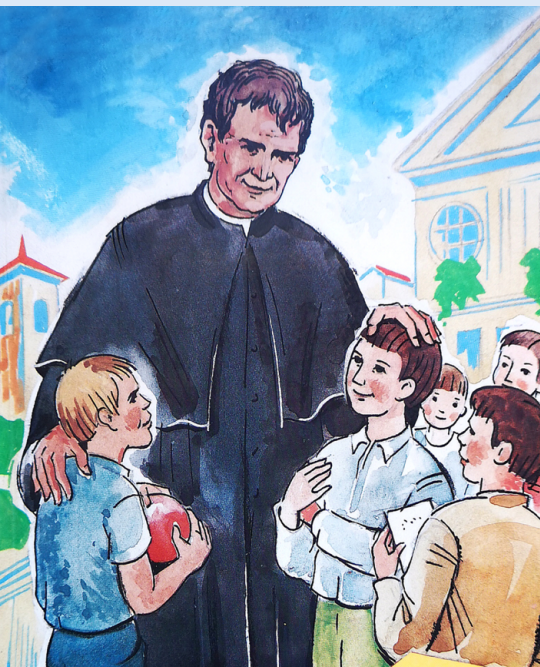
V knjigi *Prijatelj mladih* beremo: »Začelo se je torej na praznik Marijinega brezmadežnega spočetja ...« Kot v sanjah je Devica Marija tudi pozneje pokazala don Bosku, kje naj bi bil travnik njegovega dela med mladimi in ga je postopoma vodila in podpirala še posebno pri ustanavljanju naše družbe. »To je dan, ki sem ga srčno želel dočakati!« je veliki prijatelj mladine zaklical svojim fantom. »Zdaj imamo dom, svoj lastni oratorij. Zdaj smo v varnem zavetju. Zunaj sneži v velikih kosmih. Vsi hribi okrog Turina so pobeljeni. Vide ti je, kakor da si je svet nadel najlepšo obleko za našo slovesnost, obleko nedolžnosti in čistosti srca, obleko Matere Božje, katere prelepi praznik danes praznujemo. Naj bo tak tudi okras vaših src, da bodo kreposti žarele v blišču neomadeževane nedolžnosti. Mati božja je danes položila svojo roko na vaše čelo in rekla: 'Vi ste moji. Od danes ste pod mojim varstvom!' Zakaj bi torej ne bili veseli?«

Tudi danes se z vsemi skupinami salezijanske družine čutimo poklicani ustvariti takšno ozračje, ki bo pritegnilo mlade in zajemalo naš vzgojni preventivni sistem. Načrtujemo konkretne dejavnosti, da bi širili poznavanje in ljubezen do Matere božje, posebno med novimi rodovi mladih, ki bolj kot kdaj prej čutijo lakoto in žejo po velikih resničnostih krščanskih vrednot.

S. IVICA OBLAK, FMA

»Veselim se z vami in hvalim Boga za njegovo milost. Živite kot Marijini otroci in srečni boste za čas in večnost!«

DON BOSKO

»Molite, da bi dobro živela to, kar Bog želi.«

S. MILENA DERLINK, FMA

Povzeto po
Facciamo memoria

S. TEREZIJA MENCIGAR

ROJENA

23. 10. 1900

Murska Sobota

PRVE ZAOBLJUBE

5. 8. 1925

Livorno, Italija

VEČNE ZAOBLJUBE

5. 8. 1931

Livorno, Italija

UMRLA

2. 1. 1981

Ljubljana

Terezija se je rodila kot zadnji, šesti otrok v globoko verni družini. Ko je odkrila svoj poklic in spoznala hčere Marije Pomočnice, se ni obotavljala, da bi zapustila svojo družino in domovino in se z 22 leti podala v Italijo, kjer je v Nizzi Monferrato 23. oktobra 1922 začela svojo vzgojo za redovno življenje. V drugem letu noviciata se je preselila v Livorno, kjer je naredila prve zaobljube in kjer je tudi ostala kot vzgojiteljica v otroškem vrtcu. Isto poslanstvo med najmlajšimi je opravljala tudi v krajih La Spezia, Genova in Lucca.

Leta 1939 se je vrnila v domovino in tudi tu se je posvečala otrokom v otroškem vrtcu v hiši na Karlovški v Ljubljani. V eni sami skupini je imela zelo veliko število otrok različnih starosti in bilo je občudovanja vredno, kako je ohranjala red in mir ter jih učila in vzgajala njim primerno. Bila je vzgojiteljica po don Boskovem srcu in prav vsak otrok se je počutil ljubljen in upoštevan, kot da je prav on najpomembnejši. Zelo uspešno je delovala tudi v prazničnem oratoriju, ki je bil prav tako zelo obiskan. Posvečala se je dekletom v času pubertete, ki so postavljale na preizkušnjo njeno potrpežljivost. Dekleta so v njej našle pozornost in materinsko oporo in voditeljico.

Ko so sestram odvzeli njihovo hišo, po nastopu komunističnega režima, se je začasno z drugimi sestrami nastanila v karmeličanskem samostanu na Selu v Ljubljani. Po devetih mesecih, ko so morale zapustiti tudi to hišo, pa je vsa-

ka poiskala svoje stanovanje in svoje delo. S. Terezija je dobila delo na pediatrični kliniki v Ljubljani. Tudi tu je lahko živela svoj izreden vzgojni čut, ki ga je imela do najmlajših. Eden od zdravnikov v tem času je rekel: »Ne vem, kaj ima ta sestra? Ni posebno lepa, pa vendar samo ona uspe umiriti otroke. Samo njo poslušajo. Komaj zaslišijo njene korake na hodniku, se že umirijo. Takoj, ko odpre usta, jo že poslušajo.« Zdravniki je niso pozabili niti potem, ko se je že upokojila, in ob njeni smrti so v časopisu Delo objavili njeno osmrtnico z zahvalo.

V teh težkih povojnih letih s. Terezija ni nikoli opustila vsakodnevnih sv. maše. Vsako jutro je vstala ob štirih, da se je ob petih lahko udeležila sv. maše, nato molila in ob šestih je bila točna v službi. S seboj na delo je v steklenički nesla malo mlečne kave, ki jo je mrzlo spila, ko je imela čas, saj je takrat še veljal evharistični post od polnoči. Po končanem delu si je kaj malega skuhala. Ko se je odpelala skupnost na Gornjem trgu v Ljubljani, je bila srečna, da je lahko ponovno zaživela v skupnosti. Najbolj srečna pa je bila v zadnjih letih, ko je hiša dobila tudi kapelo. Ko ji ni bilo potrebno več na delo, so jo večkrat videli, kako je klečala pred tabernakljem na golih tleh, kot da bi hotela nadoknadi dolgi post, ki ga je imela toliko let. Če je le mogla, se je z veseljem udeležila tudi dveh sv. maš v bližnji cerkvi sv. Jakoba. Njena pobožnost je nagovarjala tudi druge in večkrat jo je kdo ustavil na cesti in jo prosil, naj moli zanj.

S. Terezija je bila do vseh prijazna, vzbujala je zaupanje in spoštljivo občudovanje. Bila je zelo pozorna do drugih.

Iz pripovedovanja ene sestre zaznamo, kako je bilo njeno zanimanje in delovanje preventivno in stvarno. Takole pravi: »V teh težkih časih, ko sem bila v skupnosti s s. Terezijo, sem dobila naročilo za fino vezenje. Zato si nisem smela umazati rok pri delu v kuhinji. S. Terezija mi je

predlagala, naj ne pripravljam kosila, ampak naj pripravim obilno malico in počakam, da se vrne iz službe, da ga bo ona pripravila. In bila je presrečna, ko me je videla veselo ...«

Nekatere sestre se spominjajo, da ko so prvič vstopile v hišo na Gornjem trgu kot kandidatnje in ko jih je s. Terezija tako prisrčno sprejela, se jim je ob njeni opogumljajoči dobroti kar razširilo srce. Če je koga nehote užalostila ali prizadela in bila do njega nepotrpežljiva, si ni dala miru, dokler ni prosila odpuščanja, tudi kandidatnjo, pa čeprav je bila sama že starejša.

Zelo rada je imela predstojnice in to je pokazala tako, da je naredila vse, da bi jim bila v pomoč v tistih težkih časih. Ko je dobila nalogo, naj pripravi vse potrebno pohištvo in opremo za prevoz iz Ljubljane v Lovran na Hrvaško, kjer se je odpiral nov noviciat, je to delala v nočnih urah zaradi pomanjkanja časa, saj ga je po službi imela le malo. Zadnjo noč je pripravljala do treh zjutraj in skrbno zavijala stvari, posebej postaje križevega pota, ki jih je vsako posebej poljubila. Ob tem pa je dala namen svojemu delu in je nenehno molila ter prosila Gospoda za bodoče novinke, da bi imele rade Jezusa in ostale zveste.

»Kam bomo pa danes šli na sprehod?« Otroci iz vrtca na Karlovški s s. Terezijo.

Foto: arhiv FMA

Do potankosti je živela zaobljubo uboštva in nikoli ni zase potrošila več, kot bi bilo nujno potrebno. Tudi v službo je vedno hodila peš, čeprav ji je ravnateljica rekla, da se lahko pelje s tramvajem. Tudi če je kje našla prižgano luč po nepotrebem, jo je takoj ugasnila. Z velikim zadovoljstvom je ravnateljici izročala svojo mesečno plačo.

Vedno bolj pa so se kazali znaki njene neozdravljive bolezni in s. Terezija jo je sprejela kot močna žena. Svoji ravnateljici je rekla: »Prosim, ne molite več za to, da bi ozdravela, ampak samo, da bi dobro živela, kar Bog želi.« Ko so jo iz bolnišnice pripeljali nazaj domov, je bila tega zelo vesela. Dala je poklicati vse sestre, da se jim je zahvalila in jih prosila odpuščanja. Z zavidljivo mirnostjo je povedala, da se ne boji smrti, še več, da se veseli, da se bo srečala z Jezusom in Marijo Pomočnico. Pred smrtjo je želela pozdraviti še kandidatnje, vsako posebej.

Imela je posebno pobožnost do Jezusovega srca, ki se mu je darovala v zadoščenje za grehe sveta. In Jezus jo je poklical prav na prvi petek novega leta. Prešla je v miren spanec, tako da se sestre, ki so bile ob njej, sploh niso zavedale, kdaj je izdihnila.

Do potankosti je živela zaobljubo uboštva in nikoli ni zase potrošila več, kot bi bilo nujno potrebno.

Kultura srečanja in dialoga prinaša obilo dobrega

Mladi salezijanec Daniel Taabu, rojen v Demokratični Republiki Kongo, opravlja vzgojno prakso v Želimljem, kjer s svojo navzočnostjo in delom prinaša upanje ter navdihuje mlade in starejše. Njegova zgodba je zgodba o moči vere, predanosti in neomajnem upanju. Njegove besede odsevajo globoko predanost salezijanskemu poslanstvu, ljubezen do mladih in trden pogled naprej kljub izzivom, s katerimi se sooča v današnjem svetu.

Dr. MAJA BORLINIČ GAČNIK
Fundacija Don Bosko

Daniel, lahko na kratko opišeš svoje otroštvo in življenje v rojstni deželi, Demokratični Republiki Kongo?

Moje otroštvo je bilo obdano s toplino in skrbjo v krščanski družini iz Lumbašija na jugu Konga. Kot eden izmed petih otrok, četrti po vrsti, sem bil del velike bratske in sestrsk skupnosti. Življenje doma je bilo preprosto, a polno radosti in igre, predvsem pri salezijancih, kjer smo se s prijatelji predajali nogometu, košarki in drugim športom. Salezijanska osnovna šola, ki so mi jo izbrali starši, mi je poleg izobraževanja ponudila tudi nepozabne trenutke na oratoriju, kamor sem prišel kot udeleženec in kasneje postal animator.

Kako si se odločili za redovniški poklic? Kakšen je bil odziv družine?

Moja pot do redovništva ni bila načrtovana od vsega začetka. Sprva sem sanjal o poklicu zdravnika, da bi lahko pomagal ljudem v Afriki. V dijaškem domu, kjer sem bival, sem se pridružil misijonski skupini mladih, kar je v meni prebudilo globoko občudovanje do dela in predanosti salezijancev. Po maturi sem se po globokem premisleku in z blagoslovom moje globoko verne družine odločil za vstop v salezijansko skupnost. Sprva je bilo težko, a moja družina in širša skupnost sta me močno podprli.

Kaj te je spodbudilo, da si napisal prošnjo za misijone?

Želja po misijonarstvu je v meni rasla skozi leta, tudi ob branju Svetega pisma in premišljevanju o svoji poklicanosti. V noviciatu v Zambiji, kjer sem delil življenje z novinci iz različnih držav, sem doživel salezijanstvo v njegovi pristni obliki. Zakaj? 24 mladih, ki smo vstopili v noviciat, je prihajalo iz osmih različnih držav. Z raznolikostjo, ki smo jo živeli, smo vsi goreli za pričevanje Božje ljubezni do mladih. Spoznal sem, da je potreba po misijonarjih velika, in moja želja, da postanem misijonar, ni bila vezana na določeno lokacijo, temveč na željo biti tam, kjer sem najbolj potreben.

Foto: Dom Janeza Boska Želimlje

Foto: Dorn Janeza Boska Želimlje

Kakšni občutki so te prevevali, ko si izvedel, da odhajaš v Slovenijo?

Odločitev za odhod v Slovenijo je prišla v času, ko sem bil prežet s čustvi žalosti in izgube zaradi smrti očeta. To obdobje je bilo eno najtežjih v mojem življenju, a hkrati tudi obdobje, ko sem čutil najmočnejšo Božjo prisotnost ob sebi. Zavedanje, da odhajam v deželo, ki je bila mojemu srcu tuja, v kulturo, ki je bila drugačna od vsega, kar sem poznal, me je napolnilo s strahom, a hkrati z globokim občutkom miru in zaupanja v Božjo voljo. Bila je pot vere, pot, na kateri sem čutil, da ničesar ne počnem sam, da me vodi neka višja sila. Prvo leto v Sloveniji je bilo polno izzivov, a tudi neverjetnih srečanj in globokih zadovoljstev. Počutil sem se kot del širše skupnosti, ki me je sprejela odprtih rok, kljub temu da sem bil daleč od doma.

Kako gledaš na Slovenijo in salezijansko delo tukaj?

Po več kot letu dni v Sloveniji sem se zaljubil v njeno neizmerno lepoto, v njene ljudi in bogato kulturo, ki zrcali globoko spoštovanje do preteklosti, hkrati pa se zrelo sooča z izzivi sodobnosti. Salezijansko delo me navdihuje vsak dan; je pravo potovanje srca, polno ljubezni, predanosti in nesebičnega služenja. Kljub temu da današnja družba mladim postavlja številne ovire, od individu-

alizma do brezbriznosti, vidim v očeh mladih iskrico upanja, željo po pripadnosti, smislu in pristnih medčloveških odnosih. Moja vera v to, da lahko z Božjo pomočjo naredimo razliko, se vsak dan krepi. To je pot, ki zahteva veliko odrekovanja, a hkrati nudi nepopisno radost in zadovoljstvo, ko vidiš, kako majhna dejanja ljubezni lahko spremenijo življenje mladih na bolje.

Kako doživljaš slovensko mladino?

Doživljam, da mnogi mladi šolo vidijo kot breme, ne pa kot priložnost. To me spodbuja k razmišljanju o mladih v Afriki, ki bi dali vse, da bi imeli možnosti izobraževanja, ki je na voljo tukaj. Ali mladi, ki živijo na področjih, kjer je vojna ali lakota. Ja, njim je težko. Mladim v Sloveniji želim pomagati razumeti, da imajo moč in priložnost narediti nekaj dobrega za svojo skupnost in državo.

Kaj bi sporočil našim bralcem?

Želim izraziti svojo globoko hvaležnost vsem, ki ste me sprejeli in podprli na moji poti. Sporočam, da lahko kultura srečanja in dialoga med nami prinaša obilo dobrega. Vabim vas, da skupaj s salezijanci delamo dobro za mladino, ki se danes sooča z mnogimi izzivi. Prosim, molite zame in za vse misijonarje, da bomo lahko nadaljevali s poslanstvom s pogumom in zaupanjem.

»Zavedanje, da odhajam v deželo, ki je bila mojemu srcu tuja, v kulturo, ki je bila drugačna od vsega, kar sem poznal, me je napolnilo s strahom, a hkrati z globokim občutkom miru in zaupanja v Božjo voljo.«

»Deklica, vstani!«

Dr. JANEZ VODIČAR, SDB
profesor na Teološki fakulteti
Univerze v Ljubljani

Ob branju knjige Tretja maska mi je pogosto prihajal pred oči odlomek iz evangelijev, ki pripoveduje o obuditvi dvanajstletnega dekleta in ozdravitvi žene, ki je prav tako dvanajst let krvavela (Mt 9,18–26; Lk 8,40–56 in Mr 5,21–43). Spraševal sem se, kaj bi bilo, če bi glavna junakinja romana, Diana, imela vsaj malo vere v Kristusa. Najprej mi je popolnoma jasno, da so pogosto med nami ljudje, ki jih spregledamo in to ne glede na to, ali imamo vero ali ne. Spregledamo jih, kot so Diano celo njeni starši in učitelji, kot je bila spregledana žena sredi množice okrog Jezusa. Krvotočno ženo nihče ni opazil. Dvanajst let je trpela in ji ni nihče pomagal. Sama se je morala prebiti do Kristusa, ki jo je edini začutil. Dotik ozdravlja, če je seveda pravi, in podarja, ne pa izčrpava. Diana ob materi tega oživljajočega dotika nikoli ni čutila. Ni verjela, da jo podpira, razume, sprejema. Doživljala je le njeno zahtevnost in stroga pričakovanja. Celó študirati bi morala iti, kar je materi spodletelo. Ni čudno, da ob tem otroci 'umirajo'. Kot imamo v Markovem in Lukovem evangeliju celo ime, Jairova hči, tako so Diano vsi poznali po imenu in družini, a je vseeno umirala pred njihovimi očmi. Pri dvanajstih letih, kar naj bi pomenilo, da je počasi zrela za odraslost in naj bi bila vedno bolj samostojna, je sredi družine umrla. K sreči ima dekle iz evangelijev starše, ki se zanjo zavzamejo. Ni prepuščena sama sebi, kot je Diana.

Čudovita pripoved o zavzetem očetu, Jairu, kaže na pozitivno podobo, ki jo otroci potrebujejo. Vendar tudi ta oče mora po pomoč, saj bo le tako lahko

svoji hčerki omogočil, da bo 'vstala' v samostojno življenje. Če bi oče ostal pri zaupanju zgolj v svojo moč, bi hčerko zaprl v lasten dom in ji ne bi odprl vrat v življenje. Jezus je tisti, ki odpira in osvobaja strahov. Zato je razumljivo, zakaj Jezus na poti k hudo bolnemu dekletu obstane sredi množice in ozdravi še ženo, ki je dvanajst let krvavela. Ne le, da je bila žena zaradi svoje bolezn izključena in prezrta, bila je tudi nerodovitna. Z vero, da je mogoče ozdraveti ob dotiku, je sprejela potrditev lastnega življenja. Zato bo lahko od sedaj naprej rodovitna. Njena bolezen je zorela dvanajst let, kot je bila stara Jairova hči, da je končno srečala tega, ki je ustavil odtekanje življenja.

Diana je bila fizično rodovitna, a je ta rodovitnost povezana z odtokanjem krvi in njene zavesti. Opis poroda, ki je ostal v spominu le kot bolečina in odmev krika nemočnega otroka, je prikaz tako anonimne krvotočne žene kot smrti Jairove hčerke. Če je v evangelijih vera osišče čudeža, je odmev izgube te vere v romanu v opisu obupa, da sploh ne zmore kaj dobrega v življenju. Gre za zelo nazoren prikaz realnosti številnih mladih. Diana, kot pralik današnjih prezrtih sredi hrupne množice, je prepuščena sebi, le brat jo sprejme, zato si mora po navodilih vzgojiteljev zapovedovati vero v vrednost lastne prihodnosti. Kot je Diana rada kot otrok igrala nekakšne domišljajske predpostavke: če bi ..., tako tudi mi lahko ugibamo, kaj bi bilo, če bi imela vsaj malo vere v Jezusa.

Težko rečemo, da bi bila obvarovana razbite družine, prepotentne in brezbrizne matere, odsotnega očeta,

Care Santos
TRETJA MASKA

PREVOD
Edita Fidler

ZALOŽBA
Salve, 2024

nerazumevajočih sošolcev in sošolk. Bi pa v trenutku, ko se je znašla v težki situaciji, kjer se je od nje terjala odgovornost za porajajoče življenje, lahko iskala Njega, iz katerega izhaja moč, da prenesemo veliko več, kot bi si mislili. Prav tako bi lahko slišala na lestvi, ko gleda truplo lastne hčerke, da ji je odpuščeno. In z dotikom vere bi, kot mnogi pred njo, lažje sprejela preteklost – odtekanje življenja. S tem sprejetjem in z vero, da je kljub vsemu nekaj posebnega, bi imela večjo možnost, da se osvobodi želje po maščevanju in bo malo bolj verjetno resnično življenje vrednejše od fikcije.

Številnim je znana beseda 'persona'. Ta naj bi izhajala iz besede, ki je označevala masko, ki so si jo igralci nadevali v staroveških gledališčih. Avtorica jo poveže z japonsko tradicijo in to vzame kot izhodišče za soočenje z našimi omejenimi pogledi na druge in skrivnostjo, ki jo zakrivamo pred zunanjim svetom. Diano so vsi poznali po tem, kar je kazala navzven. Njena oseba – persona, je bila odvisna od njenega prikaza in hkrati dojemanja drugih. Če je prva maska le površna in malo odvisna od Diane same, naj bi bila druga, tistih bližnjih, bolj pristna. Pa vendar ni. Kdo je za to kriv? Bolj retorično vprašanje, saj je težko odgovoriti. Gotovo pa je, da se otrok, ki je v stiski, težko 'razkrije'. Išče le preživitvene poti, ki ga obvarujejo prevelikega trpljenja. S tem pa si Diana, pa tudi vsi, ki gredo po njeni poti, uničuje tudi prvo, najbolj intimno masko. Oseba se dobesedno sesuje in je, kot Jairova hči, mrtva sama zase. Če bi zmogla vero v to, da je ljubljeni Božji otrok, bi vsaj ob tem Božjem dotiku lahko ustavila odtekanje življenja in ji ne bi bilo treba trpeti celih dvanajst let.

Prav ob odsotnosti vere, krščanskega pogleda na življenje, nam roman kruto riše realnost življenja mladih ob razpadajoči družbi. Družina ni več varen dom. Prijatelji niso v oporo. Še učitelji so nemočni. Ni čudno, da mladi os-

tajajo sami in si ustvarjajo 'osebo' v digitalnem svetu. Tam je ta odvisna le od njihovega truda in talenta. Vsaj tako jim je predstavljeno in prepogosto v to tudi verjamejo. Če bremo tako ta roman kot sodoben svet z Jezusovimi očmi, bomo prepoznali en sam krik po dotiku, ki potrjuje osebno dostojanstvo in kliče k življenju.

Tudi v profilih na družbenih omrežjih. Ni treba analizirati, psihologizirati, moralizirati in še kaj podobnega v smislu pokroviteljske drže, potreben je le spoštljiv dotik prepoznanja v duhu Jezusa sredi množice. Zato berimo to delo na poti k Jezusu s prošnjo po oživitvi vseh, ki se čutijo pozabljanje in brez upanja. Obudimo občutek vseh, ki se nas na tak ali drugačen način dotaknejo, da bodo ob nas začutili Božjo bližino. Jezus ne gre sam k mrtvi deklici. S sabo vzame te, ki so ji najbližji, starše. Te potrebujejo danes vsi otroci. Zato je branje bolj kot spraševanje ob začetku postavljenih vprašanj spraševanje za starše, če so res na voljo svojim otrokom. Številni starši danes omogočajo svojim otrokom vsemogoče, pozabljajo pa, da potrebujejo samo njihovo dobrohotno navzočnost. Prav tako Jezus povabi svoje najbližje učence. Ti bodo nadaljevali delo oživljanja za njim, bodo orodje Božjega kraljestva. Ob branju sem se spraševal, koliko sem dejansko Jezusov učenec, ki prinaša mladim življenje. Stati ob strani staršem in klicati mlade v življenje je edina prava alternativa tako zgodbi Diane kot današnji mladini.

Prav ob odsotnosti vere, krščanskega pogleda na življenje, nam roman kruto riše realnost življenja mladih ob razpadajoči družbi.

Klic in opomnik obenem

Dr. MAJA BORLINIČ GAČNIK
Fundacija Don Bosko

Vsvetu, kjer vsakodnevno spremljamo dogodke, ki segajo od vojn v Ukrajini in Izraelu do poročil o zločinih in grozotah, ki polnijo naše zaslone in misli, se zdi, da mir postaja vedno bolj krhek in dragocen pojem. Kljub temu da živimo v Sloveniji, kjer prevladujeta mir in relativna varnost, teh dobrin ne smemo jemati za samoumevne. Mir je nekaj, za kar se moramo neprestano truditi, nekaj, kar zahteva našo pozornost, razumevanje in predanost.

Lansko leto so nas prizadele poplave, ki so nas opomnile na našo nemoč proti silam narave. Te katastrofe so nam pokazale, kako hitro se lahko naše življenje obrne na glavo in kako zelo smo v času stiske odvisni drug od drugega. Kot sodelavka Fundacije, ki vsakodnevno spremlja potrebe ljudi in poskuša najti načine, kako jim pomagati, sem bila priča težavam, ki jih prinaša sprejemanje in pregledovanje prošenj za pomoč. Vsaka prošnja je nosila s seboj zgodbo stiske, upanja in obupa. Kljub občutkom nemoči in žalosti ob soočanju z obsežnostjo potreb smo s hvaležnostjo sprejeli vsako donacijo, ki je prišla od ljudi dobrega srca. Naša vloga je bila, da to pomoč predamo naprej tistim, ki jo najbolj potrebujejo.

V zadnjih dneh smo so nam prejemniki donacij poslali več zahvalnih pisem. Ta pisma niso namenjena le nam na Fun-

daciji, ampak vsem, ki ste in še vedno prispevate. So opomnik, da tudi najmanjši prispevki lahko prinesejo velike spremembe v življenjih posameznikov in skupnosti.

Ob vsem tem pa nikakor ne smemo pozabiti na današnjo mladino, ki se sooča s svojimi izzivi. V svetu, kjer prevladujejo verska brezbriznost, ateizem, individualizem, obenem pa tudi verski pluralizem in verska nestrpnost, mladi nenehno iščejo smisel in smer. Živimo v času, ko se zdi, da nam je dovoljeno vse, a prav zaradi neskončnih možnosti, ki nam jih življenje nudi, mladi potrebujejo kompas, usmeritev in podporo. Kot družba, kot skupnost se moramo truditi, da smo luč, ki jim pomaga najti pravo pot med vsemi možnimi smermi, ki se razprostirajo pred njimi.

To razmišljanje je tako klic k akciji kot tudi opomnik. Opomnik, da ne smemo obrniti hrbta stiskam sveta okoli nas in da moramo biti pripravljeni ponuditi roko pomoči bodisi v obliki materialne podpore, bodisi kot vodilo in opora za mlade, ki šele oblikujejo svoj pogled na svet. Ne smemo pozabiti, da vsako dejanje šteje, da ima vsaka beseda težo in da je vsak trenutek priložnost za spremembo na bolje.

Spoštovani prijatelji, hvala za vso pomoč, ki nam jo nudite, in iskrena priprošnja tudi za v bodoče.

»V odnosu do Boga naj nas vodi vera, v odnosu do bližnjega ljubezen, v odnosu do samega sebe pa ponižnost.«
DON BOSKO

FUNDACIJA DON BOSKO

**FUNDACIJA
DON BOSKO**
Rakovniška 6
1000 Ljubljana

041 357 640 (J. Krnc)
030 362 800 (Fundacija)

fundacija@sdb.si

fundacija.donbosko.si

Fundacija Don Bosko

NAKAZILO

Donacijo lahko nakažete po položnici oz. UPN obrazcu na transakcijski račun.

IBAN SI56 0205 8026 2282 413

KODA CHAR

SKLIC SI00 100 mladinski, socialni, humanitarni in vzgojno-izobraževalni programi

SI00 101 Skala

SI00 102 Gimnazija Želimlje

SI00 103 Uskovnica

SI00 104 štipendije

SI00 105 revija Don Bosko

SI00 106 misijoni

SI00 107 Ukrajina

SI00 207 poplave

SI00 301 Turčija in Sirija

SI00 601 darovi Rakovnik

SI00 602 mašna zveza

DOHODNINSKE DONACIJE, MECENSTVO

Na naši spletni strani najdete navodila, kako vse lahko pomagate Ustanovi Fundacija don Bosko.

Vabimo vas, da postanete mecen Fundacije don Bosko.

Darujete lahko tudi kot pravne osebe, se z nami povežete preko projekta »Solidarnost za Fundacijo don Bosko« ali pa namenite del dohodnine.

INFORMACIJE

fundacija.donbosko.si/podprite-nas

**Hvala prav vsakemu,
ki nas pri našem delu
podpira in nam pomaga.**

S severa na jug in nazaj

MARKO SUHOVERŠNIK, SDB

Andrej Majcen je leta 1952 prišel v Hanoj, glavno mesto Vietnama, in prevzel vodenje sirotišnice sv. Terezije s 450 sirotami. A že po dveh letih je občutil podobno preganjanje kot pred tem na Kitajskem: komunisti so prevzeli severni del Vietnama, zato se je moral v tistih vojnih letih s svojimi sirotami seliti na jug. Toda na jug so bežali vsi, zato najti mesto za takšno število ni bilo enostavno, pot pa je bila dolga 1.500 km!

PO MAJCNОВИH SLEDEH

O sirotišnici sv. Terezije, ki jo je sestavljalo dvanajst hiš, danes ni več ne duha ne sluha. Mesto Hanoj se je močno spremenilo, da tudi nekdanji gojenci sirotišnice in salezijanci težko najdejo lokacijo kraja. Danes tam stoji velik stadion in postaja mestne železnice.

NAZAJ NA SEVER

Salezijanska družba in krščanska vera sta rodovitno »preživeli« na jugu, na severu pa so ostala semena. V zadnjih desetletjih, ko se je vietnamski komunizem nekoliko omehčal, se salezijanci počasi vračajo na sever.

Katoličanov na severu danes ni veliko, ker so celotna krščanska občestva prebežala na jug in tam nadaljevala duhovno, kulturno in družabno življenje.

Je pa zato sever toliko bolj moralno in materialno opustošen, ki kar kliče po pastoralnem in vzgojnem delu.

Današnje salezijansko delo na severu si najlažje predstavljamo, če pomislimo na naše obdobje v šestdesetih in sedemdesetih letih: vera se je izražala znotraj cerkvenih in župnijskih zidov, ob kontrolah in prisluškovanju politič-

V hišah, ki so sestavljale Sirotišnico sv. Terezije v Hanoju, je ob Majcnovem prevzemu leta 1952 živelo 450 sirot. Prvi vietnamski salezijanci so izšli prav iz te skupine otrok in mladih. Del sirotišnice je bila tudi cerkev, ki so jo komunisti uničili, prostore sirotišnice pa namenili za druge dejavnosti.

Gospod Van Vong, sirota iz Sirotišnice sv. Terezije, ki se je z Majcnom rešil na jug Vietnama, ter salezijanec Them Nguyen ugotavljata lokacijo nekdanje sirotišnice.

nih uradnikov, brez javne katehetske in vzgojne dejavnosti.

Vietnam, sploh severni del, živi tak čas. Salezijanci vodijo župnije in župnijske oratorije, oskrbujejo majhne misijonske postojanke, razpršene po podeželju ter pomagajo ubogim.

Od leta 2009 so navzoči na obrobju Hanoja, v Van Phucu, kjer stoji cerkev Srca Jezusovega, ob njej pa poslopje v škofijski lasti. Tu je sedaj tudi sedež salezijanske delegature, ki je bila ustanov-

Z mladimi in Majcnovim salezijancem Quocom Tuan Thranom, vodjem salezijanske delegature, pred don Boskovim kipom v Van Phucu.

Današnje salezijansko delo na severu si najlažje predstavljamo, če pomislimo na naše obdobje v šestdesetih in sedemdesetih letih.

ljena leta 1919, preko katere salezijanci organizacijsko lažje in učinkoviteje načrtujejo in izvajajo svoje poslanstvo na severu Vietnama.

Van Phuc s cerkvijo Srca Jezusovega in poslopjem v škofijski lasti je danes ena od salezijanskih navzočnosti na severu Vietnama, kjer je tudi sedež salezijanske delegature.

Blagoslov v nesreči

MARKO SUHOVERŠNIK, SDB

Ni lahko zatisniti oči, saj se skozi špranje okenske rolete še vedno prikazujejo ognjeni zublji, ki so zgodaj zjutraj na jožefovo zajeli pomožni večnamenski objekt Zavoda Marianum Veržej prav nasproti moje sobe. Zbudili so me vpitje ter kriki in ko sem pokukal skozi omenjene špranje, sem sicer dojel, da so gasilci že na delu, a vendar odrevenel ... Kaj storiti? Zbudil sem sobrata Blaža, ga počakal in za njim s strahom odšel na prizorišče. Ko razmišljam, smo pravzaprav blagoslovljeni, da imamo kljub samim institucijam, ki imajo naslov na Puščenjakovi ulici v Veržeju, dobre sosede in prijatelje. Monika Vogrinec in Metka Muršič, zaposleni v veržejski enoti Doma Lukavci, sta tisto noč »kljub kurji polti in žalosti ob gledanju hitre širitve požara« takoj poklicali gasilce in s tem preprečili najhujše. Neskončno hvala, gospe Metka in Monika.

Gasilci PGD Veržej so se takoj odzvali in prišli na prizorišče. Po ocenitvi velikosti požara so na pomoč poklicali še gasilce PGD Banovci in PGD Bunčani. Vodja intervencije, obenem tudi vodja gasilske enote PGD Veržej in občinski poveljnik za vsa tri društva, David Flinčec, je s pomočjo vodij gasilske enote PGD Banovci Denisom Trstenjakom in vodjem gasilske enote PGD Bunčani Dominikom Štraklom ter vso združeno ekipo gasilcev hladnokrvno, strokovno in uspešno obvladal celonočno gašenje, ki se

je končalo v poznih dopoldanskih urah. Spoštovani gasilci, če kdo, potem je vsak izmed vas človek z veliko začetnico. Hvala vsakemu posebej.

Naj na tem mestu izpostavim nekdanjega zaposlenega v Zavodu Marianum Veržej, Andreja Kotarščaka, člana PGD Veržej, ki je poznal objekt in prostore ter pripomogel, da smo rešili kolesa iz kolesarnice, delovne stroje in orodje iz delavnice ter odstranil vse vnetljive in nevarne predmete iz objekta. Andrej, najiskrenejša hvala.

Požar je zanetila človeška roka. Kdo je kriv? Kot salezijanec ne morem kriviti mladih, sploh ker tega niso naredili namerno. Z Vzgojnim zavodom Veržej, del vzgojno-izobraževalne ustanove v Veržeju, ki jo tvorijo še osnovna šola in vrtec, kjer se pod vodstvom ravnateljice Marije Ferenc trudijo, da bi otrokom in mladim privzgojili občedloveške vrednote in jih pripravili na življenje, sodeluje tudi naša salezijanska ustanova. Zato ta žalostni dogodek ne sme biti in ni povod za razdor, temveč zaveza, da se bomo skupaj še bolj zavzeto zavzemali za mlade, posebej uboge in odtujene, vsak na svoj način.

Kot je dejal direktor Zavoda Marianum Veržej, salezijanec Blaž Cuderman, »je uničeno energetsko srce ustanove«, a vendar gremo naprej, saj verjamemo, da sta nas najhujšega obvarovala Marija Pomočnica in sveti Jožef. Skupaj smo močni.

Foto: Zavod Marianum Veržej

Novice iz salezijanskega sveta

20 let šole Don Bosko v Podgorici // Na praznik sv. Janeza Boska so se povabljeni gostje in prijatelji Don Boskove šole v črnogorski Podgorici najprej zbrali k sveti maši, nato pa je v prenovljeni veži dvorane pod cerkvijo potekal družabni del s kulturnim programom in bratski agape. Ravnatelj salezijanske skupnosti Rudi Tisel v nagovoru ni mogel mimo don Boska. Kako pomembna je bila za don Boska knjiga. Kljub obveznostim, ki jih je imel, je svoje življenje gradil na knjigi, se učil in kasneje prenašal svoje znanje tudi s pisano besedo.

Srečanje dobrotnikov salezijanskih ustanov // V nedeljo, 4. februarja 2024, so se na Fundaciji don Bosko na Rakovniku srečali z dobrotniki salezijanskih ustanov. Srečanje so začeli s sveto mašo, sledilo pa je predavanje na temo Božjega služabnika Andreja Majcna, ki ga je predstavil vicepostulator dr. Alojzij Slavko Snoj.

Študijsko pastoralni dan // Drugi študijsko-pastoralni dan v tem šolskem letu je potekal 24. januarja 2024 v Zagrebu, v salezijanskih prostorih ob cerkvi »Mati Slobode« na temo Preventivni sistem in vzgoja za celostno ekologijo. Zbrale smo se sestre FMA, skupaj z našimi kandidatinjami in zaposlenimi našega Zavoda Dominika, ki smo skupaj preživele čas med 9.30 in 15.00.

Po uvodnem pozdravu inšpektorice s. Mateje Kranjc in podarku odločitev 24. vrhovnega zbora sester FMA, ki nas zavezujejo k odgovarjanju na krik Zemlje, mladih in ubogih, smo prisluhnili predavanju s. Barbare Poredoš. Slednja nam je predstavila osrednjo temo o povezanosti celostne ekologije s tremi stebri preventivnega sistema.

Sledila je predstavitev 7 ciljev *Laudato si'* v primerjavi s 17 cilji Agende 2030 s strani s. Jožice Merlak in s. Maje Dolenc, nato pa delo po skupinah, kjer smo si podelile, kako me živimo svoj odnos do Stvarnika in stvarstva, kako si delimo, kar smo in kar imamo ter kako skrbimo v svojem poslanstvu za druge. Naše druženje se je nadaljevalo ob dobrotah in na skupnem

Praznovanje sv. Janeza Boska // V nedeljo, 28. januarja 2024, so v župniji Cerknica praznovali god sv. Janeza Boska. Slovesno sveto mašo je daroval Marko Košnik, višji salezijanski predstojnik, ki je zbrane z besedo uvedel v razumevanje salezijanske karizme v našem času.

»Lepo je res na deželi« // Že vrsto let v Marijanišču v Veržeju v poznozimskem koncu tedna poteka odmik za kmete. Ker pa konec tedna (pre)hitro mine, so v Marijanišču letos srečanje načrtovali in izpeljali med tednom – in to uspešno. Od 5. do 8. februarja se je tako zbralo kakih 30 udeležencev. Čakal jih je pester program, v katerem so z veseljem in radovednostjo polnili svojega duha.

sprehodu ob jarunskem jezeru, kjer smo slavile Stvarnika za vse, kar nas obdaja: stvarstvo in ljudje.

Obogatene z izkušnjo celostne ekologije v preventivnem sistemu smo odšle v svoje skupnosti, kjer bomo še naprej razvijale ekološke odnose do sebe, drugih, Boga in stvarstva.

Prva vizitacija in priprava inšpektorialne poti // Po novem letu je s. Mateja Kranjc, nova inšpektorica, začela obiskovati skupnosti, da bi pospeševala občestvo v družinskem duhu in zvestobo Konstitucijam. Letos je bilo nekaj ur v času vizitacije v vsaki skupnosti namenjenih načrtovanju nadaljnje inšpektorialne poti. Pri tem snovanju se je vsaki skupnosti pridružila ena od inšpektorialnih svetovalk. Na inšpektorialni ravni pa to delo spremlja svetovalka za salezijansko družino iz vrhovnega sveta.

Razgibano v celjskem »Boskotu« // V sklopu redne ponudbe Salezijanskega mladinskega centra Celje se tudi v letu 2024 vrstijo ponedeljkove in petkove aktivnosti za naše vsakodnevne »uličarje«: Veseli ponedeljek (kuharske delavnice) in Petkov turnir (v različnih športih in disciplinah). Teden tako začnemo nasmejanih in polnih ust ob preprostih, a okusnih receptih naših sodelavcev in prostovoljke Cecilije, sklenemo pa ga v bitkah z žogo, poligonom, za igralno mizo ... pridne in zadovoljne in obraze naših mladih Hudinjčanov najdete v rednih objavah in promocijskih videih na naši spletni in FB strani Društvo SMC Celje. *Domen Kos SDB*

Mesto na gori // V Gradu Rakovnik tudi letošnje šolsko leto redno potekajo večeri sodobne krščanske glasbe. 15. februarja 2024 je nastopil a cappella gospel zbor Bee Gesus, ki je zbrani množici, čeprav v okrnjeni zasedbi, prikazal ubrano zborovsko petje v veselih in poskočnih ritmih. Čeprav postni čas ne sovпада ravno s to zvrstjo glasbe, ki širi veselo novico (kar gospel tudi pomeni), smo bili vseeno priča bogatemu in sporočilnemu večeru.

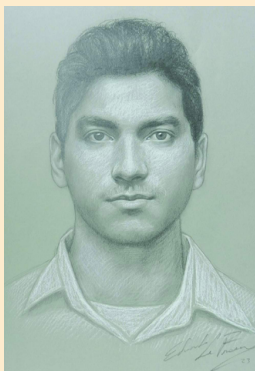

Zimski oratorij // V času zimskih počitnic so v SMC Maribor pripravili tridnevni oratorij s pestrim programom: ogledali so si poučno risanko, v katehezi so se pogovarjali o pohlepu, se zabavali ob igri, druženju, pri delavnicah pa so kuhali in ustvarjali v modelarski delavnici ter sestavljali lego kocke. Razpravljali so o predsodkih in o razlikah med ljudmi in kako je to pogubno za odnose in življenje. Zaključek so preživeli na izletu v Dobovo, kjer so uživali v bazenih.

Stop, brezbriznost // Tako se je glasila rdeča nit oratorija pri sestrah FMA v Ljubljani na Gornjem trgu, na katerem so preganjali brezbriznost s skrbjo do Stvarnika, stvarstva, do sebe in bližnjega. Oratorij, ki je potekal od 19. do 21. februarja 2024, je pritegnil otroke iz različnih koncev Slovenije, od Kranja, Kamnika do Ljubljane in Mengša. Vsak dan so se glede na štiri oratorijske stebre (dom, dvorišče, šola in župnija) izmenjevali druženje, igra, delavnice, molitev in kateheza, ni pa manjkala niti obisk župnijske cerkve sv. Jakoba in obisk Hospica, kjer smo razveselili njihove varovance.

Akash Bashir / 15. marca 2024 je nadškof msgr. Sebastian Francis Shaw, OFM, v katedrali Presvetega Srca v Lahoreju v Pakistanu uradno sklenil škofijski postopek o raziskavi življenja, mučeništva in sluha svetosti don Boskovega bivšega gojenca, Božjega služabnika Akasha Bashirja (22. junij 1994–15. marec 2015), ki se je začel pred dvema letoma, 15. marca 2022. Za pakistansko katoliško cerkev in pakistanske kristjane je to prvi tovrstni dogodek, zato je bila udeležba velika. Nosilec postopka je sicer salezijanska družba, soudeleženec Svetovna konfederacija don Boskovih bivših gojencev, postulator salezijanec Pierluigi Cameroni, vicepostulator pa salezijanec Gabriel de Jesús Cruz Trejo.

Si v času s časom? // V Veržeju so se 8. marca 2024 končale vsakoletne duhovne vaje za prvo skupino salezijancev slovenske salezijanske inšpektorije. Vodil jih je upokojeni beograjski nadškof msgr. Stanislav Hočevar, v skupini 40 salezijancev pa sta se jih udeležila tudi inšpektor Marko Košnik, ki zaključuje svoj šestletni mandat vodenja, ter novoimenovani inšpektor Peter Končan.

Zimovanje SMC Sevnica / Otroci in animatorji SMC Sevnica so se polni energije in želje po smučanju odpravili v Bohinjsko Bistrico, kjer so počitnikovali od 25. do 29. februarja 2024. Vsako leto se zimovanja udeleži nekaj starih in nekaj novih otrok ter mladostnikov, zato so prvi večer v začeli s sveto mašo in spoznavnim večerom, na katerem so se med seboj bolje spoznali in skupaj preživeli lep večer. Ker pa je varnost na prvem mestu, so spoznali tudi 10 FIS pravil varnega smučanja.

Nova salezijanska delegatura na Balkanu / 9. februarja 2024 so se v albanskem Skadru srečali salezijanci, ki delujejo v Albaniji, na Kosovem in v Črni gori. Na srečanju sta bila navzoča tudi novoimenovani slovenski inšpektor Peter Končan ter južnoitalijanski inšpektor Gianpaolo Roma. Spregovorili so o načinih delovanja in sodelovanja v novi salezijanski delegaturi, ki bo spadala pod salezijansko inšpektorijo južna Italija s sedežem v Neaplju.

Srečanja z Bogom / Salezijanec Klemen Balažič z ekipo tudi v tem šolskem letu pripravlja mesečne kateheze za mlade. Prvi torek v mesecu marcu se je zbralo okoli osemdeset mladih v dvorani Glasbene šole Rakovnik, kjer so prisluhnili razmišljanju z naslovom *Srce hrepeni po od-nosu*. Večer je bil namenjen razmišljanju o prijateljstvu z Jezusom.

Don Boskov oratorijski dan // V župniji Šentrupert na Dolenjskem so animatorji oratorija 3. februarja 2024 pripravili oratorijski dan na temo *Tvoje življenjsko geslo naj bo veselje, a veselje brez greha*.

Postne duhovne vaje za mlade / Salezijanska mladina je v letošnjem letu pripravila postne duhovne vaje za mlade z naslovom *Ne sanjaj življenja, živi sanje*.

Na prvem terminu, ki je potekal od 1. do 3. marca v Vrbju, se je zbralo 30 mladih. Vemo, da je v teh časih že skoraj nevarno sanjati, je pa potrebno, da mladina ne izgubi upa ter si postavi realne, dosegljive, pa vseeno velike cilje za naprej. Animatorji so mlade povedli po poti od Božjih sanj preko iluzij do vizij, ki si jih vsak posameznik lahko postavi in v svoj vsakdan povabi Boga.

Drugi in tretji termin sta potekala v Dominikovem domu na Pohorju, eden od 8. do 10. 3., drugi pa od 15. do 17. 3. 2024 Pogovori pri delu v skupinah so bili izčrpní ter so udeležence motivirali za nadaljnje izzive in ovire, ki jih morajo premagati za dosego svojih ciljev in sanj. Po mnenju udeležencev je bila izkušnja v celoti čudovita. Najlepše je, ko se mladi iz vseh koncev in krajev povežejo in skupaj slavijo Boga. Imeli so sveto spoved, križev pot in molitev pred Najsvetejšim. Seveda so prosti čas preživeli v duhu zabave, skupinskih iger in športa, pa tudi petja in plesa ni manjkalo.

Postne duhovne vaje za osnovnošolce / Letošnjih treh postnih terminov duhovnih vaj za osnovnošolce v Želmljem je obiskalo kar 320 udeležencev, program pa je pod vodstvom salezijanca Gašperja Otrina izvedlo 65 animatorjev.

Ob filmu *Zgodbe iz Narnije: lev, čarovnica in omara* so razmišljali o skrivnosti človekove poklicanosti in poslanstva, pa tudi o odpuščanju, ki smo ga deležni pri sveti spovedi. Najbolj veseli dejstvo, da udeleženci poleg hrane in prostega časa najbolj pohvalijo spokorno bogoslužje in obhajanje zakramenta svete spovedi, sveto mašo in kateheze.

Prvi postni termin duhovnih vaj za otroke od 4. do 7. razreda je potekal od 8. do 10. marca; drugi termin za otroke od 6. do 8. razreda od 15. do 17. marca; tretji termin 7., 8. in 9. razred pa od 22. do 24. marca 2024.

Udeleženci prihajajo iz cele Slovenije. Mnogi so bili na duhovnih vajah že večkrat, kar dokazuje, da radi pridejo, da vidijo vrednost in vrednoto verujočega občestva mladih, ki s ponosom in vedrino živi svojo vero, odkriva lastno poslanstvo ter poklicanost.

Animastart / V treh marčevskih koncih tedna in enem aprilskem je Oratorij Slovenija pripravil šest animastartov. Animatorji so spoznali letošnje oratorijsko temo, pridobivali nove animatorske veščine, se naučili letošnje himno, doživeli duhovno izkušnjo, se medsebojno spoznavali in ob tem zabavali.

Materinsko-očetovska nedelja / V župniji sv. Janeza Boska v Mariboru so se pred praznikom Marijinega označenja, 17. marca 2024, pri sveti maši otroci s katehistinjami spomnili vseh mam in očetov ter se jim prav prisrčno zahvalili.

Vatikanska pošta / Tudi Vatikan se pridružuje salezijanski družini pri praznovanju dvestoletnice sanj, ki jih je imel sveti Janez Bosko pri devetih letih in so navdihnile njegovo delo in karizmo: vatikanska pošta je izdala posebno znamko in poštni žig, posvečen tej pomembni obletnici.

Misijonski večer / Vsake toliko po veržejskem Marijanišču zaveje misijonski veter. V četrtek zvečer, 21. marca 2024, ga je na pobudo Janeza Bohanca prinesla uršulinka s. Andreja Godnič, dolgoletna misijonarka v Peruju in Venezueli. Z vsem navdušenjem je polnila srca zbrane množice v Kovačičevi dvorani ter živo pričevala o velikih Gospodovih delih, o svojem spreobrnjenju srca in pogleda na družbo Latinske Amerike.

Kuharske dobrote / V celjskem Zavodu Za vas živim so v programu za brezposelne mlade in mlade odrasle PUM-O 28. marca 2024 izvedli prvo delavnico v sklopu projekta svetovna kuhinja. Najedli so se odličnih madžarskih dobrot (piščančji paprikaš, langoš, rigo jancsi.) Hvala gospe Erži za okusno in nepozabno doživetje!

Birmanski konec tedna / Prvi februarjski vikend so birmanci in birmanski animatorji župnije Ljubljana Kodeljevo preživeli skupaj na sv. Mohorju. Pogovarjali so se o fantih in dekletih ter o odnosih, poleg tega pa so igrali nogomet, kitaro in družabne igre, dobro jedli, telovadili, spali, se kepali in se na sploh dobro imeli v družbi drug drugega. Hvaležni za prijateljstva in spomine s polno paro nadaljujejo pripravo na prejem zakramenta svete birme.

Vincenc Poljanšek SDB (1941–2024)

Salezijanec brat Vincenc Poljanšek je bil rojen 28. marca 1941 v Srednji vasi blizu Kamnika, v Tuhinjski dolini, kot najmlajši deseti otrok očetu Mihiu in materi Mariji. Krščen je bil le nekaj dni po rojstvu v župniji Sela pri Kamniku (1. april 1941).

Zelo je bolehal na očeh. Sledile so tudi druge bolezni. Starši so bili večkrat v skrbeh, da ga bodo prerano pokopali. Reševala jih je globoka vera in zaupanje v Marijino priprošnje. K Devici Mariji se je mati zatekala po pomoč na različnih Božjih poteh. Zaobljubila ga je Mariji, da bi ozdravel. Tudi sam je poromal s starši peš na Limbarsko goro k sv. Valentinu. Romali so na Skaručno k sv. Luciji v zahvalo za zdravje na očeh in vse prejete dobrote. Pogosto so romali k Mariji Pomagaj na Brezje.

Pri obiskovanju šole je bil sicer reden, vendar pri učenju ne zelo nadarjen. Naredil je pet let osnovne šole. Končno se je začel učiti mizarske obrti. Tri leta je delal kot mizarski pomočnik. Po izpolnjeni polnoletnosti je odslužil vojaški rok. V tistih letih je srečal tudi dekle, s katero si je dopisoval ves čas vojaškega roka. Toda do jasne odločitve za poroko nista prišla in sta se razšla.

V letih po drugi svetovni vojni najprej umre oče, leto kasneje še njegova dobra mati. Bil je navezan nanju. Toda oktobra 1968 je prišel čas resnega razmisleka, kaj bo počel v življenju. Več kot leto dni se je vedno bolj in bolj boril s seboj ter molil in prosil za razsvetljenje. Dobro se je poznal z župnikom Ladislavom Tomazinom, ki je upravljal župnijo Sela pri Kamniku. Razodel mu je svojo srčno željo, da bi odšel v kak samostan, kjer bi lahko poglobljajl vero v skrbi za svojo dušo. Že takrat je izrazil, da bi najraje odšel kar v misijone, kjer bi lahko pomagal. Župnik, srčen in prijazen, ga je usmeril k salezijancem. Dobro ga je namreč poznal in je imel upanje, da bo pri salezijancih najbolje sprejet in bo lahko najbolje izpopolnil svoje praktične talente.

Poznal je njegove okoliščine in družino, v kateri je živel. Vilko je takrat živel v skupnem gospodinjstvu z bratom Albinom, ki je imel osem otrok. Kazal je čut zanje in jim veliko pomagal, ko so začeli hoditi v šolo. Pri delu je bil vesten in svoje krščanske dolžnosti je vestno izpolnjeval. S posebno ljubeznijo je prejemal svete zakramente. Bil je tih, miren, dokaj čustven, vendar uravnotežen.

Po priporočilu župnika se je šel predstaviti na Rakovnik in nato oktobra 1970 napisal prošnjo za sprejem pri salezijancih. Sprejel ga je inšpektor Štefan Žerdin.

Takoj je prosil inšpektorja v Piemont v Italiji, da bi ga smeli napotiti v zavod na Colle Don Bosco kot kandidata za salezijanca brata. Že dober mesec pozneje, 24. novembra 1970, sta dva slovenska kandidata, poleg Vilka še Janko Hribar, prispela na Colle Don Bosco, v kraj rojstva sv. Janeza Boska. V prvem letu je imel kar precej težav z jezikom, vendar je bil zaradi splošnega napredka sprejet v noviciat. Prve zaobljube je naredil na praznik Marijinega rojstva 1971 v Pinerolu v Italiji. Večne zaobljube je izpovedal 14. septembra 1978 v Rimu.

Že leta 1974 začne delati kot mizar in pomaga pri obnovi rakovniške cerkve. V začetku dela v senci mizarskega mojstra Franca Prevca, ki je 1970 postavil mizarsko delavnico. Skupaj z njim in nato sam je s svojimi mizarskimi izdelki zaznamoval skoraj vse salezijanske ustanove, še posebej Rakovnik, Želimlje in Trstenik.

Leta 1991, ko se je v Želimljem odprla zasebna gimnazija, je tja odšel za hišnika. Leta 1997 ga misijonar Danilo Lisjak navduši za »krajši obisk« Burundija. Med potjo, ko sta v Belgiji čakala na vizo, sta nabavila veliko orodja in priročnih strojkov. Prva postaja je bil misijon Rukago (Burundi), kjer so že delovali trije slovenski misijonarji (Mlinarič, Horvat, Lisjak). Vilko je kot četrti postal za ljudi pravi revolucionar glede dela z lesom. Nič več žebliji, samo še vijaki in mozniki.

Leta 2002 odide z Danilom v Ngagi – Gomo (DR Kongo). Začela sta povsem na novo. Leta 2006 odide v Buterere – Bujumbura (Burundi), nato v Butare – Rango (Ruanda), kjer kot mojster uči v mizarski delavnici in izdelava veliko pohištva in liturgične opreme. Leta 2011 odide na svojo zadnjo postajo Gatenga – Kigali (Ruanda).

Zaradi zdravstvenih težav se je maja 2018 vrnil v domovino. Težko se je sprijaznil, toda njegovo zdravje je bilo zelo načeto. Zadnji zdravstveni zaplet je bil usoden. Začel se je njegov zadnji čisto pravi križev pot. Po operaciji v bolnišnici na Jesenicah in umetni komi si ni več opomogel. Zadnje dni ga je redno obiskoval sobrat Mirko Simončič. V četrtek popoldne sem ga popolnoma obnemoglega obiskal v bolnišnici. Od njega so se poslavljali domači, ravnatelj Franc Brečko pa v petek zvečer. Umrl je v soboto, 17. februarja 2024, potolažen s poslednjimi zakramenti in z močno molitveno in duhovno podporo sobratov in domačih.

Rajni naročniki, člani mašne zveze in molivci za duhovne poklice

Anica Farkaš, Bogojina; Marija Pavlič, Šentjernej; Ivana Ruparčič, Loški Potok; Ivanka Sajovic, Teharje, mati SDB duhovnika.

NAGRADNA KRIŽANKA Glamping nastanitve v Trio kampu Zavoda Marianum Veržej

						SESTAVILA MATEJA	EGIPČANSKI BOG SONCA	DELO TLAČANOV	DON BOSKO	VZORNIK, MALIK	MATERINA DUŠICA	CERKVENO IZOBČENJE
						KONEC POLOTOKA			SL. IGRALKA RINA			
						DEČEK S SVETILKO IZ ZBIRKE 1001 NOČ						
						DON BOSKO	PRIJETEN VONJ					
							OTOK V TUAMOTU					
	PRIPRAVNIK ZA DUHOV. POKLIC											
DON BOSKO	MESTO V RUSIJI	DALJŠI MOŠKI SUKNJIČ TEMNE BARVE	PETER BREGAR		REKA NA TAJSKEM			JURIJ EMERŠIČ				
					VOJSKOVODJA ALEK VELIKEGA			DAROVANJE				
SREDIŠČE VRTENJA			KIT UBJALEC				SVETO-PISEMSKI PRVI ČLOVEK					
			NAUK O NAST. POJMOV									
SIMBOL V BUDIZMU ALI HINDUIZMU							PRITR-DILNICA	MARIJINA MATI				
								TOPILO ZA LAKE				
MESTO V MAKEDONIJI						DARILO			SIN IZRA-ELSKEGA KRALJA SAVLA	RAZČLENJE-VANJE STAVKA V SLOVNICI		
						PRIPOVE-DOVALEC						
SMOTRNASKLADITEV												
DON BOSKO	PLEVEL, IZMEČEK PRI ŽITU						MESTO V ANGLIJI Z ZNANO UNIVERZO					
	KRISTUSOV SODNIK											
AMERIŠKI PISEC EDGAR ALLAN					ORANJE (STARINSKO)		BLAG. ZNAMKA IZDELKOV ZA INKONTI-NENCO					
GLOBOKA NEZAVEST					REKA V ŠVICI							
GL. MESTO DEM. REP. KONGO (KINSHASA)							KAR JE OVALNE OBLIKE					
							TOVARNA V CELJU					
BONTON, LEPO VEDENJE					BARVA KOŽE, POLT				KEM. ELEM. TITAN			
					DOMEN VALIČ				11. IN 6. ČRKA ABECEDE			
UPRAVITELJ POSESTI, HIŠNIK								OSEBNI ZAIMEK				
STARI OČE, DED				DENARNA ENOTA EVROPSKE UNIJE					1			

GESLO križanke DB 2/2024 pošljite **do 10. junija 2024** na uredništvo revije Don Bosko // 1. nagrada: Polpenzion z dvema nočitvama za eno osebo v kampu Zavoda Marianum Veržej; 2. nagrada: knjiga S kolesom v nebesa; 3. nagrada: knjiga Bog je Bog človeškega srca; 4. nagrada: knjiga Odsev vzhodnega neba; 5. nagrada: modra majica Salve; 6. nagrada: rdeča majica z logotipom Don Bosko //

REŠITEV križanke DB 1/2024: Zemljanka /Nagrajenci: 1. nagrada: Marjeta Avsenik, Lesce; 2. nagrada: Mateja Perko, Log; 3. nagrada: Franci Pavli, Trbovlje; 4. nagrada: Igor Svazič, Sevnica; 5. nagrada: Eva Kirn, Ljubljana; 6. nagrada: Alenka Miša Toplak, Preddvor //

O MARIJA, POMOČNICA

BILA SI IN BOŠ NAM TI

MED NAS PRIHAJA 10. DON BOSKOV NASLEDNIK
nadškof kard. Ángel Fernández Artime SDB

OB PRAZNOVANJU 100. OBLETNICE POSVETITVE
CERKVE MARIJE POMOČNICE NA RAKOVNIKU

25. maj 2024

CERKEV MARIJE POMOČNICE

ob 12.00

predstavitev obnovitvenih del

ob 12.30

slovesno bogoslužje v
navzočnosti škofov in duhovnikov,
ob spremljavi orkestra prepevajo
združeni pevski zbori župnije
Ljubljana Rakovnik

TRG PRED CERKVIJO

po slovesnem bogoslužju
blagoslov novega kipa
sv. Janeza Boska

DVORIŠČE SMC RAKOVNIK

od 14.30

vsi udeleženci slovesnosti
povabljeni h kosilu
in popoldanskemu
družabnemu programu

VABLJENI

župljani župnije Ljubljana
Rakovnik, romarji, člani
salezijanske družine, mladi,
dobrotniki cerkve, sodelavci
v salezijanskih ustanovah
ter častilci Marije Pomočnice
in prijatelji sv. Janeza Boska